

PARTİZAN

AVUKAT
NEBİL VARUY

YA DEVRİM
YA KARŞI DEVRİM
TARAFSIZ DEVRİME
YER YOK

YA DEVRİM
YA KARŞI DEVRİM
TARAFSIZ DEVRİME
YER YOK

I.

Emperyalizmle sömürge, yarı sömürge ülkeler ve tabi uluslar arasındaki gelişme; (gerek sosyalist ülkeler proletaryasının mücadeleleri ve zaferleri, gerek emperyalist ülkeler proletaryasının devrimci atılımları ve gerekse ezilen halkların kurtuluş savaşları, kısaca bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyalizm uğruna girilen haklı bütün savaşlar ile) bugün her zaman kinden daha fazla keskinleşmektedir. Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları arasındaki birlik, emperyalist tekellerin, oligarşilerin pamuk ipliği ile bağlı kutsal ittifakını parçalamakta, onların da aralarındaki gelişmeleri arttırmaktadır. Emperyalizme indirilen her darbe, proletaryayı sosyalizme ve ezilen halkları bağımsızlık ve demokrasi ülküsüne bir adım daha yaklaştırmakta, dünyanın tam bir barışa kavuşacağı günlere böylece yürünmektedir.

II.

İkinci dünya savaşı sonucu, emperyalistler arası yeniden paylaşmada Amerikan hegemonyasına düşen ülkemizde, işçi sınıfı ve bütün emekçi sınıflarla, emperyalizm ve işbirlikçi sınıflar arasındaki gelişme (hakim gelişme) hızla keskinleşmektedir. Bu gelişme çözülmeden, ülkenin bağımsızlığı sağlanıp, bu suretle köklö bir demokratik devrim yapılmadan sosyalizme adım atmak mümkün değildir. Fakat proletaryanın devrimde hegemonyasını sağlamadan da, milli demokratik programları sonuna kadar götürmek devrimi derinleştirmek, sosyalizmin eşiğine ulaşmak yine mümkün değildir.

Türkiye proletaryası bütün halkla birlikte, milli demokratik devrimini mutlaka zafere ulaştıracak ve mutlaka yarı yolda durmaksızın sosyalizmi kuracaktır.

III.

Daha şimdiden işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalığı sistemi ve onun iktidarı kitlelerin artan tazyiği karşısında, ülkeyi tamamen yönetemez hale gelmese bile, gerilemekte ve hiç değilse mevcut yönetme şeklinde "dönüşmeler" düşünmektedir.

"Fazla mübalağa etmeden söylemeliyiz ki, bugün hakim sınıflar ülkeyi eskiden olduğu gibi idare etmekte acze uşuyorlar. Bizlerin bilinçli eylemleri ile olmasa da (bu eylemlerin de elbette büyük etkisi vardır.P.) objektif ekonomik, politik tezatlarda rahatsız ve huzursuz oluyorlar. (...) işbirlikçilerin kendi içlerinde buhrana düşmeleri 'köhnemiş' oldukların ortaya çıkarır, fakat aynı zamanda dünden çok daha 'saldırgan', çok daha tedbirli bir baskı rejimine gireceklerini de gösterir" (Birlik İçin Karar Tasarısı, Gerekçe, sayfa3).

IV.

İrrede yaşadığımız bugünlere, bütün devrimcilerin dikkatle izlemeleri gereken günlerdir ve demokratik hiçbir sınıfa temele dayanmayan sözde demokrasinin, bir anda yeni bir şekle Amerikan-
cı Faşizme 'dönüşmesi' ihtimal dahilindedir. Aslında, herhangi görünüş altında olursa olsun, emperyalizmle ittifak halindeki
güçlü sınıfların diktasından başkaca bir vasfı olmayan sözde demokrasinin, herhangi bir darbeye yıkılması söz konusu değildir. Söz konusu olan iki yüzlü demokrasinin şu sıralar diğer yüzünü, Amerikanca Faşizm yüzünü göstermesidir.

Dönüşmeyi isteyen emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, şüphesiz, kendisine ait bir aletten başka bir şey olmayan parlamentar unsurların da üstündedir. Onların kaderi hakkında karar verme yetkisine sahiptir. İşbirlikçi burjuvazi gerekli gördüğü an, kendisini 'kanunlar-nizamlar' çerçevesinde kollayan, diğer sınıfları ezmek için kendisine şeklen araçlık yapan bu demokratik hayatın unsurlarını(!), eski bir çamaşır gibi çıkarır ve atar. Buna sözde demokrasiye karşı bir darbe diyebilirsek, aynı şekilde bu dönüşmeye, aynı sınıf iktidarının bir başka türden devamı da diyebiliriz. Bugün hakim sınıflar, sözde demokrasiyi devam ettirmekli, onu Amerikanca faşist bir diktaya dönüştürmek arсында bocalamaktadırlar.

V.

Elbette, böylesi bir dönüşme, kolay bir şey olamaz. Mevcut iktidar kadrolarının ve onlarla kader birliği etmiş nice politi-

ka meraklısının bir çarpıda rejim değiştirebileceği söylenemez. Kaldı ki, bu zorluk, iktidarlı-ana muhalefet partili sözde demokrasinin tabiatından doğmaktadır ve herhangi bir dönüşme işleminin bizzat bu sözde demokrasi sahte unsurlarının dirençleri ile karşılaşması tabiidir.

Her ne kadar demokratik sınıflı temellerden mahrum ise de, mevcut sözde demokrasi, Türkiye hakim sınıflarının ve Amerikan emperyalizminin telkinleriyle köklü veya köksüz olarak, bilinçsiz kitlelerce hâlâ savunulmaktadır. Öyleyse diyebiliriz ki, hakim sınıflar istedikleri zaman yönetme şekillerinde değişiklik yapmaya kalktıklarında kendi telkinlerinin de etkilerini kazımak gibi (bu telkinler 946'dan bu yana yapılıyor) zorlu bir işle karşı karşıyadırlar.

Sözde demokrasiden, Amerikancı faşizme dönüşme sırasında, bu zaman aralığında, "kuvvetli iktidar"ın bir anda zayıflaması mantiken zorunlu bir sonuçtur. Nitekim, şimdi böyle bir zaaf dönemi yaşanmaktadır ve hakim sınıflar, kitlelerinin üzerindeki kontrol bir parça gevşeyince devrimci gelişimin hızla arttığını görmektedirler. İşte bu geçiş döneminde devrimci gelişmeden huzursuz olan, korkak-tereddütlü işbirlikçiler ile Amerikancı faşizmin kararlı savunucusu arasında bir nevi anlaşmazlık çıkması dikkatten kaçmamalıdır.

Geçiş dönemi uzacağı ve devrimci yükseliş bundan yararlanacağı benzemektedir.

VI.

Bugün emperyalist dünya sisteminin karşısında en az onun kadar güçlü bir sosyalist dünya sistemi vardır ve bunun yarattığı durum, Amerikan emperyalizminin bütün niyetlerini serbestçe gerçekleştirmesine, gerici yerli sınıfları istediği gibi kullanmasına engel olmaktadır. Sovyetler Birliği'nin orta doğuda ezilen halkların yanı başında yer alması, bu halklar arasında sosyalizme karşı bir yakınlık ve emperyalizme karşı hınç doğmaktadır. Orta doğuda halkların baş müttefiki Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler olmuştur. Amerikan emperyalizminin doğrudan doğruya bu bölgeye müdahale edemeyişinin başlıca sebebidir işte budur.

Aynı Sovyet etkisidir ki, bugün işbirlikçi burjuvazinin Amerikancı faşizme yönelmesini geciktiren, onun tereddüde düşmesine yol açan faktörlerden biridir. Türkiye'deki milliyetçi çevrelerinin, Amerikancı faşizme karşı olduğunu söyleyen "tarafsız devrim"cilerin bu konu üzerinde ciddiyetle durmaları gerekir. A

merikan emperyalizmi ile doğrudan işbirliğine gitmemiş bir kısım Türkiye burjuvazisi, işbirlikçi sınıfların giriştiği yeni "dönüşme" siyasetinin ülkeyi içine sürükleyeceği belirsiz maceralara karşı vaziyet almalıdır. Onlara politik ilişkiler içinde görülen bir kısım asker-sivil-aydın zümre aynı konuda vaziyet almalıdır. Bu vaziyet alış kimseyi "tarafsız" kılmaz. Bugün artık ya devrimin ya da karşı devrimin saflarında olunabilir. Hem sağa (Amerikancı faşizme, işbirlikçi sınıflara ve emperyalizme) ve hem de sola (Devrimci halk demokrasisine, işçi-köylü sınıflarına ve dünya barışının başlıca savunucusu sosyalist ülkelere)X karşı olunamaz. Bu ikisinden biri seçilmelidir.

Türkiye'deki işbirlikçi hakim sınıflarla arasında girift bağlar olan, onlarla şimdi beraber görünen orta burjuvazi iki dünya sistemi arasında bocalayacak ve işbirlikçi burjuvazi ile arasındaki gelişmeler artacaktır. Fakat işbirlikçi sınıfların ağır bastığı ülkemizde, orta burjuvazinin tarafsız bir devrim yapması mümkün değildir. Mümkün olan, işbirlikçilerin Amerikancı faşizmi ya da sözde demokrasi ile proletarya ve köylülerin halk demokrasisidir.

VII.

Eğer yönetici sınıfların mevcut dikta şekle değişiklik yapması ihtimali doğmuşsa, bu, ne kadar zaaf doğurucu, zor bir ameliye olursa olsun, hiç şüphe yok ki, başta işçi sınıfını ve diğer emekçi kitleleri biraz daha sömürmek, emperyalizmin muhtemel direktiflerini biraz daha pervasızca yerine getirmek hedefini taşımaktadır. Bu açıdan hakim sınıflar için ideal bir hedef tir. İşbirlikçi burjuvazi bedeli karşılığında daha çok palazlanmak ve rahat nefes almak istemektedir.

İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin ekonomik yoksullaşmasını biraz daha arttırmak ve bu esnada politik-ideolojik ve örgütsel olarak da silahsızlandırmak için burjuvazinin girişeceği Amerikancı faşist dikta denemesi, ilk adımda devrimci mukavemet güçlerini kırmak isteyecektir. İşçi sınıfının bütün halkın çıkarlarını sonuna kadar temsil eden sosyalist güçlerin ve onlarla ittifak halinde (veya ittifak halinde olması gereken) diğer radikalist güçlerin emperyalist işbirlikçi burjuva-toprak ağası ittifakının karşısında bugün anayasayı, ('bütün sınırlılığına rağmen) demokratik hak ve hürriyetleri savunmakta oluşları, söz konusu şekil değiştirmede başlıca politik engeldir.

Düşmanın (Amerikancı faşizmin) hedefi, bu politik engeli kırmak ise, bizimde taktiğimiz bu engeli güçlendirmek ve düzene sokmaktır. Anti Amerikan, anti faşist bir cephenin oluşturulma-

TÜRK-İŞ KONGRESİ
DEVRİMCİ SENDİKALAR
VE
GÖREVLERİMİZ ÜZERİNE

"1963 yılında grev ve toplu sözleşme kanunlarını çıkarmamış olsaydık bugün yürüyüşlerin başında işçiler bu lunacaktı."

Bülent ECEVİT
13.5.1970 Cumhuriyet

İsmet Akıncı

İşçilerin sınıf mücadelesinin hızı artmaktadır. Gün geçmiyor ki bir grev, bir iş bırakımı, bir işgal olmasın. Bakıyoruz, Sungurlar fabrikasında 650 işçi, Günter'm'de 45 işçi, Kartal ECA fabrikasında 540 işçi, İz sal'da iki buçuk aya yakındır süren grev, Jawa Skoda fabrikasında 630 işçi, Kağıthane Kristal cam fabrikasında 280 işçi, DSI'de binlerce işçi Çatalkaya matbaasında 180 işçi direniş halinde. Geriye gidersek görürüz ki, Singer, Kavel, Derby, Magirus, Emayetaş, Demir Döküm, Finfinis, Erdemir direnişleriyle son iki senenin işçi direnişleri blançosu hayli kabarıktır.

İşçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin gücü elbette grev ve benzeri biçimlerdeki mücadelelerle ölçülür. Nevar ki bizde grev ve benzeri direnişler bu konuda gerçek ve yeterli fikir vermekten uzaktır. Zira Grev ve Toplu Sözleşme Kanunu pek çok grevin yapılamamasını doğurmaktadır. İşleyişini daha sonra aşağıda açıklayacağımız grev oylaması nedeniyle pek çok grev daha başlamadan bitmektedir. Daha doğrusu, kaybedilmektedir. Bu türlü kaybedilen grevlerin sayılarını tesbit edebilmiş olsaydık hayli ilginç bir sonuçla karşılaşırđık. Öte yandan işçilerimizin büyük bir kısmının sarı sendikalar çatısı altında toplanmış olması da pek çok direnişin başlamadan, filiz halindeyken kırılmasına sebeb olmaktadır.

Demek oluyor ki, işçi sınıfının artan mücadele gücü, görünenin de ötesindedir. Ve giderek daha da artmaktadır. Özellikle ekonomik faktörler bu gidişi hızlandırmaktadır. (Bu konuyu ayrı bir yazımızda ele alacağız.)

Bu gelişme karşısında hakim sınıflar ne gibi önleyici tedbirler düşünmektedirler? İşte bu sorunun cevabını geçtiğimiz ay içinde yapılan TÜRK-İŞ Kongresinde bulmaktayız.

Türk-İş Kongresinde konuşanların hepsi, yani Türk-İş yöneticileri, iktidar sözcüleri, muhalefet partileri sözcüleri, konuşmalarıyla ve taraflı Cumhurbaşkanının mesajıyla işçi sınıfının gelişen hareketlerinin nedenleri üzerinde durmaksızın işgal, iş bırakımı, boykot şeklinde gelişen mücadelenin, yani kendiliğinden gelişen hareketlerin açıkça karşısında olmuşlardır. Çalışma Bakanı, ağzıyla, iktidarın işçi hareketleri karşısında düşündüklerini ve bizim için yeni olmayan tedbirleri öğreniyoruz:

A) 274 ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanununun değiştirilmesi yolundaki tasarıya göre:

1- Sendika enflasyonuna son verebilmek ve güçlü sendikalar yaratmak iddiasıyla yeni bir hüküm getirilmek istenmektedir. Buna göre iş kolundaki mevcut sigortalı işçilerin %30'unu elinde bulundurduğunu gösteren sendika iş kolu sözleşmesi yapacak ve bu nedenle iş yeri seviyesinde toplu sözleşme yapmada da kendisi yetkili olacaktır. Böylece iş kolu seviyesinde yetki alamayan bir sendika herhangi bir fabrikada çoğunluğu alsa da sözleşme yapamayacak, bu yüzden buradaki üyelerini kaybedecektir. Bu tepeden inme ve güdümlü güçlü sendikalar yaratmak demektir ki, Türk-İş'in işine yarayacaktır. Ayrıca işçiler sendikadan memnun olmasalar bile toplu sözleşmeden yararlanamamak korkusuyla sendikaya karşı çıkmayacaklardır.

2- Bu tasarı ile işçinin Hak Grevi de kaldırılıyor. Bu şu demektir; Toplu sözleşme yapıldıktan sonra çıkacak ihtilâflarda işçi grev ve gidemeyecek, ancak mahkemeye baş vurabilecektir. Oysa meselâ sırf İstanbul'da dört iş mahkemesinde 20 binden fazla dava bulunmaktadır. Böylece işçi haklarını kaybedecek ve mücadele gücü kırılacaktır.

3- Tasarı en çok üyesi bulunan konfederasyona diğer sendikaların sırlarını öğrenme ve iş işlerine karışma hakkı tanımaktadır. Bu da Türk-İş dışındaki sendikaları çökertmek amacıyla düşünülmüş bir formüldür.

B) Bu tedbirler de yetmez ve işçiler fiilî duruma başvurulursa buna karşılık yeni tasarılarla ceza kanununda değişiklik yapılacaktır. Buna göre işgal, iş bırakımı gibi haller cezalandırılıyor. Sıkı tahditler konuluyor. (CHP'li üyelerin de bulunduğu Meclis Karma Adalet Komisyonunda buna ilişkin tasarı oy birliği ile kabul edildi.)

Oysa şimdiye kadar fiilî durumlar açıkça cezalandırılamıyordu. Zira fiilî durum dediğimiz şey gerçekte "fiilî grev" dir. Genel olarak grevin amacı işvereni zor durumda bırakarak ekonomik hakları almaktır. Anayasa açıkça bunu öngörmektedir. Halbuki getirdiği oyalayıcı hükümlerle

275 sayılı Kanun bu bakımdan Anayasa'ya aykırıdır. Zira grevin, yukarıda verdiğimiz amaca ulaşmasını engelliyerek, işverene bir hazırlık imkânı tanımaktadır. Böylece grev hakkının özüne dokunulmuş olmaktadır. Demek oluyor ki işgal dediğimiz şey gerçekte "fiilî grev" dir ve Anayasaya uygundur. Fakat bu kanunca düzenlenmemiştir. Bu durumda "fiilî grev" yapmak acaba suç mudur? "Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir ki işçilerin kanunlarca düzenlenmemiş olsa bile, cebir ve şiddet kullanmaksızın topluca iş bırakıp fiilî grevi gerçekleştirmeleri Anayasal bir hak olduğuna göre fiilî hukuka aykırı değildir. Anayasa'nın tanıdığı bir hakkın kanunlarca düzenlenmemiş, eksik bırakılmış ya da Anayasa'ya aykırı biçimde düzenlenmiş olması, hakkı ortadan kaldırmaz ve hakkın kullanılmasını suç sayılmasına yol açmaz." (Emekçi Sınıfı ve Grev. Çetin Özek)

İşte şimdi kanunun bu boşluğu da Anayasa'ya aykırı biçimde doldurmak istenmektedir.

İkinci olarak Türk-İş kongresinin bizce belki en ilginç yanı, CHP'nin işçi sınıfını kuyruklarına takma çabalarıydı. CHP elbette buna çalı şacaktır. Bunda şaşılacak bir yan yok. Ne var ki yukarıda yazımızın başına aldığımız Ecevit'in kongredeki sözleri hayli düşündürücüdür. Bu sözler CHP'nin tarihî politikasının (!) özlü ifadesidir. Bir anlamda "yedi tilkinin kuyruğu nasıl oluyor da birbirine dolaşmıyor" sorusunun da cevabıdır. Ne diyor yarı-solcu Ecevit " Kanunları çıkarmasaydık, işçiler şimdi yürüyecekti."

Bu iddia bizlerin iddiası idi. CHP'nin yarı-solcuları ve yarı-solcularla ya da sahte solcularla Mısır tipi devrimler düşleyen YÖN oportünizmi (şimdi bu düşleri kırılmıştır) bu iddialarımıza karşı çıkıyorlardı. Bu sözleri şimdi Ecevit'in ağzından duymak talihin az rastlanır bir cilvesi olsa gerektir.

Gerçekten de 1963'te getirilen kanunlar işçilerin sınıf mücadelesini yavaşlatmak amacı taşımaktadır. 1961 Anayasa'sı ile grev bir hak olarak hukukumuza girdi. 15.7.1963 tarihli ve 275 sayılı "Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt" Kanunu ile bu hak düzenlendi. Bir defa kanunun ismi büyük bir leke taşımaktadır. Lokavt bu kanunla bir hak olarak tanınmıştır. Oysa lokavt Anayasa'ya aykırıdır. Bu kanun sadece ekonomik grevleri hak olarak düzenlemiştir. Bunun dışında yani "ekonomik-meslekî amaçlar dışında" yapılacak grevleri açıkça "kanunsuz" ilân etmiştir.

Bu kanun grev hakkını sınırlamış ve sınırı çok geniş tutmuştur. Bir çok iş kolunda grevi yasaklamıştır.

Bu kanun yurt sağlığı, ulusal güvenlik gibi çok kaypak gerekçelerle hükümete grevleri erteleme yetkisi vermiştir. Hükümet 30 ve 60 gün olarak toplam 90 gün bir grevi erteliyebilmektedir. Bu gerçekte, grevin yapılamaması veya aracına ulaşamaması demektir.

Bu kanun grevin yapılabilmesi için usulü yönde pek çok bürokratik hükümler getirmiştir. Bu yüzden greve gitmek usanç verici ve bktirici bir hal almıştır. İşçiler greve başlamak için konulan bekleme süreleri içinde potansiyellerini yitirmekte ve işveren işçileri bölme imkânına kavuşmaktadır. Ayrıca işveren grevi önceden haber aldığı için hazırlık yapmak imkânına da kavuşmaktadır.

Bu kanun grev oylaması diye bir hüküm getirmiştir. Buna göre, bir işyerinde grev kararı alındıktan sonra grev oylaması yapılır; (belli şartlarda). Fakat grev kararı alındığı tarihten oylama yapılacağı tarihe kadarki olan süre içinde işveren dilediği kadar yeni işçi işe alabil mektedir ve bunlar kanuna göre oylamaya katılmaktadırlar. Böylece pek çok grev daha başlamadan kırılmaktadır.

Öte yandan yine 1963te ıkarılan İş Kanununa ek İş Kolları Yönetme liği ile işçi sınıfı parça parça edilmiştir. Buna göre:

Örneğin; Hayvan yetiştirme ayrı bir iş kolu, avcılık ayrı bir iş kolu-
dur.

Ağaç, mantar mamulleri sanayi ayrı bir iş kolu,

Kğit ve selüloz sanayi ayrı,

Basın, matbaa vs. ayrı bir iş koludur.

Yapıcılık, her çeşit bina, yol, köprü, baraj sanayi ayrı bir iş kolu,

Kamu sektörünce yaptırılan bina, yol, köprü, baraj ayrı,

Çimento sanayi ayrı bir iş koludur. Ve her bir iş kolu için de ayrı ve birden fazla sendika... Böylece işçiler çeşitli sendikalara bölünmekte, birlikleri parçalanmakta ve sarı sendikalarda uyutulmaktadırlar.

İşte Ecevit'in çıkartmakla övündüğü kanunların bazı hükümleridir bunlar. Açıktır ki bu kanunlarla işçilerin sınıf siyasî bilincine kavuşmaları önlenmek istenmiştir. Eğer işçi sınıfı bu bilince kavuşursa düzen işte o zaman gerçekten değişme tehlikesi ile karşılaşacaktır. Öyleyse bunu önlemek, işçilerin yürüyüşünü önlemek gerek. Ama te yandan biz yine düzeni değiştirmekten (!) söz edebiliriz. Zira bu bizim meşrebimize uygundur. CHP'nin tarihî politikası (!) dir bu.

Geçmişe bir göz atarsak görürüz ki CHP önce "sınıf" gerçeğini reddetmiştir. Fakat şartlar zorlayınca sınıfların "varlığını" kabul zorunda kalmıştır. Daha demokratik görünmek için sendikalaşma hakkını tanımış fakat ilk fırsatta, 1946da, sıkı yönetimin iln ile birlikte sendikaları kapatmıştır.

Grev hakkına karşı, çevirdiği manevralarla bizzat işçileri çıkartmış, onlardan grev hakkı istemediklerine dair imzalar toplamıştır. Grev istemeyi bile vatana ihanet saymıştır. Fakat yine şartların değişmesi y

le yukarda gördüğümüz gibi grev hakkını düzenleyen (ya da yok eden) kanunlar çıkartmıştır.

İşte CHP'nin tarihi politikası budur.

Ve şimdi Ecevit "genel grev" hakkından söz ediyor. Bu açıklamalardan sonra CHP'nin genel grev manevrası sanırız anlaşılır bir şeydir.

Ecevit işçi sınıfı aleyhine çıkartılması tasarlanan kanunlar üzerinde hiç durmayarak mevcut kanunların Anayasa'ya aykırılığından hiç söz etmeyerek sanki dikensiz gül bahçesindeymişizcesine bahçemize bir de "pembe yedi veren gülü" istiyor. Acaba neden? Bu soruya yine Ecevit'in ağızından cevap verelim; "yürüyenlerin başında işçiler gelmesin" diye.

•Kitlelerin yürümesini istemeyen, sınıf siyasi bilincine kavuşmasını istemeyen yani sınıf mücadelesi temelini gözetmeyen, fakat kitlelerden oy isteyen bir parti ancak kitlelerin görünen taleplerini karşılar ve böylece kitleleri tatmin yolunu arar. Bu durumda bir parti olan CHP işçilerin sınıf mücadelesinde önemli bir silâh olan genel grevi, kitleleri bu anlamda tatmin etmek için mi istemektedir? Elbette hayır. Zira şimdiye dek yapılan işçi direnişleri sendika seçme özgürlüğünün fiilen kullanılabilmesi içindir. Bu talep elbette soyut özgürlük talebi değildir. Ekonomik taleplerin ve mücadelenin bir sonucudur.

İşçiler henüz en basit hakları durumunda olan sendika seçme özgürlüklerini kullanamıyorlarken CHP cici demokrasiyi daha da cicileştirmek için bu istekte bulunuyor. CHP hem, işçilerin genel grev haklarını alabilmek için kullanacakları silâhları yani sendikal haklar, grev hakkı ve meşru direnme hakkı gibi daha basit hakları ellerinden alacak tasarıların çıkması için Meclis Karma Adalet Komisyonunda AP ile ittifakla oy kullanırken, işçilerin, bu basit hakları bile kullanamamaktan çıkan direnişlerine karşı çıkarlarken öte yandan genel grev hakkı lütfunda bulunuyor. Bu gerçekte "tavşana kaç taziye tut" demektir.

Fakat biz elbette art niyetli atılmış da olsa bu ürkek yarım-adım değerlendirmeye çalışırız. CHP'nin kamu oyuna yansıttığı genel grev isteği şüphe yok ki mücadelemizi kolaylaştırmaktadır. Biz bundan yararlanırız ve yararlanmalıyız. Kitleleri baskı tedbirlerine karşı uyarır ve mücadele için örgütlenmeye çalışırız. Kitleleri grev hakkının, genel grev hakkının gerçek mahiyetini anlatır ve mücadele yolunu gösterir, bunlar için birlikte mücadele ederiz. Bizim asgari hedeflerimiz içinde yer alan bir talep durumunda olan bu "genel grev isteği" bizim açımızdan meselelerimizi çözmekte kullanılabilir bir yakınlık olabilmesi için Ecevit ve gurubunun bu taleplerinde samimi olduklarını göstermeleri gerekir. Bunun için ise: Ecevit'in işçilerin mevcut silâhlarını da elinden almak isteyen tasarılar, bütün baskılara açıkça karşı çıkması ve gerçekten kullanılabilir nitelikte bir genel grev isteğinde bulunması gere

kir. O zaman bu yakınlık sosyalistlerce kullanılabilir bir yakınlık olur. Ve bizler tarafından açık destek görür.

İktidarın ve CHP'nin tutumlarından sonra Türk-İş'in demirbaş yöneticilerinin tutumlarına gelelim. Türk-İş yöneticileri her zamanki gibi efendilerine, kemik yalama borçlarını bir kez daha ödediler. Yalnız bu konuda gittikçe ehlileştiklerini görmekteyiz.

1966 yılında Amerikan İktisadî İşbirliği Görevlisi ve Çalışma Bakanlığı UZLAŞTIRMA Uzmanı olan Dr. JULIUS J. MANSON ile Türk-İş yöneticilerinin arasının çok sıkı fıkı olduğunu görüyoruz. Nitekim bu uzlaştırma (!) uzmanı (!) kendini Türk-İş'in ve Amerikan beyin yıkama aracı olan Türk-İş SENDİKACILIK KOLEJİNE hoca olarak tayin ettirmenin bir yolu nu buluyor. Dersinin ismi "UZLAŞTIRMA-TAHKİM-ARABULUCULUK" tur. Bu derslerinde "hakem" usulü ile iş ihtilaflarının hallinin daha kestirme bir yol olduğunu öğrencilerine anlatmaya çalışıyor. Ona göre Üniversitelerden, sendikalardan ve çeşitli devlet dairelerinden seçilecek kişilerden oluşacak olan bu "hakem kurulu" ile ihtilaflar kolayca çözümlenecek ve grev gibi zor(!) bir yola başvurmaktan kurtulunacaktır.

İşte 1966 da dikte edilen bu yolu şimdi Türk-İş iyice benimsemiş görünüyor. Bakıyoruz Seyfi Demirsoy şunları söyleyebiliyor: "Tarih önünde grevlerdeki aşırı titizliğimizden dolayı kimse bizi kınayamayacaktır. Grev hareketlerinde titiz davranacağız." Peki, ihtilaflar nasıl hallolacak? Demirsoy'un cevabı hazır, "hakem usulü ile".

Emirleri böylesine harfiyyen yerine getirmedeki bu dikkat ve efendiye gösterilen sadakatın bu kadarı her mahlûkta rastlanmasa gerektir.

Türk-İş yukarda sözünü ettiğimiz yasalara dayanarak bir sendika tekelini kurmak hayali peşindedir. Bu nedenle kendi Amerikancı politikasının dışında her türlü bağımsızlığa karşıdır. Nitekim yine Seyfi Demirsoy bu özlemlerini şöyle dile getiriyordu. "DİSK bizden ayrılacaktı. Pamuk ipliği ile bağlıydılar bize. Bize İNGİLİZ İPİ ile bağlı teşkilâtlar lâzım." Böylece demek oluyor ki İngiliz ipiyle Türk-İş'e bağlı olmayan, satılık olmayan sendikalar yok edilecektir. Yok edilmek istenen sendika DİSK'e bağlı olan sendikalar ve Tekstil gibi bağımsız sendikalardır. Zira bu sendikalar Amerikan tipi sendikacılık anlayışının karşısındadırlar. Türk-İş kendisine "sınıf" çatışmalarına yol açabilecek sebepleri ortadan kaldırmak ve sınıflar arası denge, barış ve kaynaşma sağlama ilkesini amaç alıyor. Buna karşılık DİSK ise "Türkiye'nin tam bağımsızlığını sağlama yönünden Türk işçi hareketinin devrimci bir öze kavuşması ve sadece ekonomik değil daha önemli olarak işçilerin siyasî mücadele yapmaları" ilkesini amaç ediniyor.

Bu noktada DİSK için söylenenler üzerinde biraz duralım. DİSK sözde devrimci görünüyor, aslında devrimci değildir denebilir. (bize göre

(Bize göre, DİSK yönetiminde Marksist-Leninist olmayan unsurlar vardır demek daha doğrudur). Hatta bir gazete (Kurtuluş gazetesi sayı 1) daha da ileri giderek "Türk-İş'in de DİSK'in de başında bulunan sendika ağaları Amerikan devşirmeleridir. Hangisinin karnını yarsanız içinden Amerikan nimeti çıkar." diyor. (Bu gazete işçi kitlelerine dağıtılacak olan ve kitle mücadele aracı olduğu söylenen bir gazetedir.)

Karından çıkacak nimetlere bulaşmadan önce bir defa tesbit edelim ki DİSK sosyalist parti değildir. İşçilerin meslekî örgütüdür. Bu açıdan ona bakış zaviyemiz farklı olacaktır.

İkincisi, yukardaki yargılara varmadan önce şu soruların cevabını aramak gerekir; " Neden işçi direnişleri hep DİSK bünyesinden çıkmaktadır?". Bizim cevabımız şudur; DİSK yöneticilerinin yukarda verdiğimiz ilkelere gerçekten inanıp inanmadığı bir yana, fakat DİSK'in bulunduğu objektif konum, işçi direnişlerinin bağrında gizlenmesine imkân hazırlamaktadır. Türk-İş'in karşısında DİSK varlığını koruyabilmek için üyeleri işçilerin ekonomik haklarına daha iyi savunmak zorundadır. Ücret zamları bakımından Türk-İş ile DİSK karşılaştırılırsa bu fark açıkça ortaya çıkar. Böyle olunca işverenler işçilerin bu sendikalara girmemesi için var güçleriyle çalışmaktadırlar. Bu ise patlamalar, direnişler doğuruyor. Son işçi direnişleri bu sebepten çıkmamış mıdır?

Üçüncü olarak Türk-İş ile DİSK arasında görünürde de farklar vardır. Amaç bakımından ve politik çizgi bakımından farkı yukarda belirttik.

Biliyoruz ki Amerika seyahatlerinden amaç beyin yıkamaktır. Türk-İş te Amerikaya sendikal seyahatler almış yürümüşken (Türk-İş'te seyahatlerin oranı %42 dir.) DİSK'te Amerikaya seyahat görülüyor. Aksine sosyalist sendikalarla ilişkisi olan tek konfederasyon DİSK'tir. En son olarak DİSK Varna'da toplanan Uluslararası Sosyalist Sendikalar Kollokyum'una gözlemci olarak katıldı. (20.5.1970 tarihli DİSK bülteninden). Türk İş'te tamamen Amerikancı bir sistemle ve Amerikalı uzmanların hocalık ettiği seminerlerde beyin yıkanırken, DİSK'te bu türlü seminerler de görülüyor. (DİSK'teki mevcut seminerler de elbette yetersizdir.)

Bütün bunlar DİSK'in tutucu olmadığını mı gösterir? Elbette hayır. Ama bunlar en azından bizi bu konuda karar verirken ciddiyete davet eder. Bu açıdan sendikalarda çalışma konusundaki temel ilkelerimizi iyi tesbit edelim. Zira bu konularda ilkesiz değerlendirmeler bizi yanlışla götürür ya da kararsızlık içinde bırakır.

"EN GERİCİ SENDİKALARDA BİLE ÇALIŞMAK GEREKİR" İLKESİ NE ANLAMA GELİR?

Sendikalar işçi sınıfının meslekî örgütleridir ve ilk örgütlenme kademesisidir. Burjuva demokratik ön yargılarından henüz kurtulamamış olanlar için en kolayca ulaşılabilir örgüt biçimi sendikalardır. İşçi sı

nının ilk ve en geniş örgütlendiği yer sendikalardır. Ve bir sosyalist mutlaka yığınların bulunduğu yerde ve yığınların içinde çalışmalıdır. Yığınların kendi öz tecrübeleri olmaksızın onların doğru çizgiye çekilmeleri mümkün değildir. Bu bakımdan biz sosyalistlerin görevi işçi sınıfına ilk örgütlenmeyi başarması için yol göstermektir. İsterse bu sendikalar gerici sendikalar olsun (eğer daha ilericiileri yoksa veya yıktığımız anda yerine koyamıyorsak) isterse bu sendikalar Zubatov(x) örgütleri olsun (elbette bunların bütün iç yüzlerini açıklayarak ve onlarla mücadele ederek).

Esasen burjuva düzeni içerisinde ve özellikle proletaryanın güçlü öz örgütü olmadığı dönemlerde sendikalarda gerici eğilimlerin olması doğaldır. Zira, bu sendikalar görevleri gereği burjuvazi ile devamlı ilişki halindedirler. Yine bu şartlar altında sendikalarda kaçınılmaz olarak "işçi aristokrasisi" hakimdir. Zira henüz proletarya güçlü değildir. Henüz sendikaları kontrolü altına alabilmiş değildir.

Fakat bu böyledir diye gerici sendikalarla mücadeleden, sendikalar daki gerici eğilimlerle ve işçi aristokrasisi ile mücadeleden geri mi duracağız? Ya da bu mücadeleyi erteliyecek miyiz? Kesinlikle hayır.

biz bu unsurlarla kesin mücadele içinde olacağız ve bu mücadeleyi "işçi yığınları adına ve yığınları kendi tarafımıza kazanmak için" yapacağız. "Burjuva ve polisle bağlantıları olan 'şeflerin' önümüze çıkacakları güçlüklerden başvuracakları hilelerden, kuracakları tuzaklardan hakaretlerden, baskılardan" yılmadan mücadelemizi sürdüreceğiz.

Bizim işimiz saksılarda çiçek yetiştirmek değildir. Bizim görevimiz tarlalardaki zehirli otlarla mücadeledir. Zehirli otlarla ot kokulu çiçekleri birbirinden ayırmaktır, sapı samana karıştırmamaktır. "Biz sosyalizmi kurmaya hayalî ya da bu maksatla özel olarak teşkil ettiğimiz insan malzemesi ile değil, kapitalizmin bize bıraktığı ile girişebi

(x) Zubatov: Moskova gizli polis şefi, Rusya'da " polis sosyalizmi"nin elebaşı. Zubatov, işçileri devrimci hareketten çekmek için, çar polisi ve jandarması himayesinde sahte işçi örgütleri kurmuştur.

"Zubatov ve Ozerov'lara şöyle diyebiliriz ve demeliyiz : Çalışınız baylar, çalışınız! İşçilerin yolu üzerine (doğrudan doğruya provokasyonla olsun ya da "Struve'ciliğin" yardımı ile işçilerin "moral lerinin" dürüstlükle kırılmasıyla olsun) bir tuzak yerleştirdiğiniz zaman, sizin iç yüzünüzü açıklamak boynumuzun borcudur. Ama ileri doğru doğru gerçek bir adım attığınız zaman, bu adım "utangaç bir zigzag olsa bile ,size "lütfen devam ediniz" diyeceğiz. Ve ileri adım sayılabilecek biricik adım, işçilerin hareket alanının azıcık da olsa gerçekten genişlemesidir." (V.İ.Lenin. Ne Yapmalı)

liriz ve girişmeliyiz. Hiç şüphe yoktur ki bu zor bir iştir. Ama mesele ye bunun dışında bir yaklaşım o kadar ciddiyetten uzaktır ki bunun sözü nü bile etmek gereksizdir."

İşte bizim sendikalarda çalışma konusunda uyacağımız ilkeler bunlardır. İşte bu ilkeler ışığında bugün Türk-İş ile DİSK'i aynı kefeye koyan böylece zehirli otlarla, ot kokulu çiçekleri birbirine karıştıran görüşle bu konuda uygunluk içinde değiliz. Hele bu işi, kitle mücadele a racı ilân edilen gazetelerde yapılmasını ilkeler açısından kesinlikle yanlış görüyoruz. Zira kitle mücadele araçlarında DİSK'e çizgi çekmek kitleleri hedefsiz bırakmak demektir. (Eğer işçi birlikleri hedef olarak gösterilmek istenmiyorsa). Çünkü yukarda da dedik ki kitlelerin ken diliğinden ulaşacakları bilinç seviyesi, sendikal bilinç seviyesidir. Başka türlü olamaz. Eğer DİSK'ten daha ilerde başka bir sendikalar topluluğu olsaydı bu davranış doğru olabilirdi. Ama böyle bir topluluk da yok.

Unutmamak gerekir ki bugün sarı sendikalardan kurtulma mücadelesi veren işçilerin sarı sendikalar konusunda kendi öz tecrübeleri olmasaydı işçiden yana sendikalar için mücadele etme bilincine eremezlerdi. Yani Metal-İş, Çelik-İş, Kayuçok-İş gibi sarı sendikalarda tecrübe kazanmasalardı, Maden-İş'e, Lastik-İş'e geçme mücadelesi içinde olamazlardı. Aynı şekilde bu sendikalarda verecekleri mücadelelerle de yeni tecrübeler kazanacaklardır. "Devrimci şiarların doğruluğuna, kendi tecrübeleri ile kanaat getirmelerine imkân veren, mücadele araçlarını ve örgüt şekillerini ileri sürmek: İşte görev budur." Eğer DİSK olmasaydı kitlelere önereceğimiz ilk örgütler mevcut sendikalar olacaktı. Biz eğer kitlelerin kendi öz tecrübelerine inanıyorsak, biz eğer mücadele gücümüze güveniyorsak, ve biz eğer sosyalizmin aydınlatıcı ve örgütleyici gücüne güveniyorsak böyle davranmaktan korkmayız ve kaçınmayız. Hatta bu örgütler Zubatov örgütleri bile olsa biz böyle davranırdık.

İşte bizim bu konudaki görüşlerimiz bunlardır. Aslında bilinen ya da bilinmesi gereken bu ilkelerin üzerinde ısrarla duruşumuzun sebebi var. Bu sebep sadece bir yanılsa işaret değildir. İçinde bulunduğumuz günlerde işçileri ilgilendiren her konuyu büyük bir dikkatle ele almalıyız. Bu dikkatin altı çizilmiş özel nedenini aşağıda açıklayacağız.

KÜÇÜK BURJUVA REFORMİZMİ VE İŞÇİ SINIFI

Hakim sınıfların iktidarı ve sahte muhalefeti bir yandan yasalitede birlerle işçi sınıfının mücadele gücünü kırmayı plânlarken öte yandan da işçi sınıfını kendi dümen sularına çekmek istemektedirler.

İşte yukarda sorduğumuz "CHP neden genel grev manevrası çeviriyor?" sorusuna burada cevap verelim; CHP görmektedir ki işçilerin sınıf mücadelesini hızlandıracak objektif faktörler gün geçtikçe artmaktadır. Öte

yandan sol bütün bölünmüşlüğüne rağmen teorik seviye bakımından hayli yükselmiştir. Bu teorik güç bir süre sonra kaçınılmaz biçimde örgütlü güce dönüşecektir. O zaman solun kitleler üzerindeki etkisi hayli artacaktır.

İşçiler Türkiye siyaset sahnesinde değişik nitelikte bir güç olarak yeni görünümünde ortaya çıkmaktadır. Bu gelişmenin önü alınamazsa nereye varacağı belli olmaz. Öyleyse ne yapmak gerekir? İşçilere birtakım haklar tanımak gerekir. Ama öyle olmalıdır ki işçilerin yürümesini engellesin. Yani sınıf siyasi bilincine ermelerine zemin hazırlamasın.

Ayrıca patlayan işçi hareketleri kendi siyasi anaforlarına kapılıdır, kendi siyasi merkezleri içine girmelidir ki kontrol edilebilsin. İşte bu nedenle "genel grev" manevrası ile CHP bir yandan devrimcilere göz kırıp, iade-i itibar isterken öte yandan da bu politik çıkış ile işçileri kendi dümen suyuna sokmaya çalışmaktadır.

Öbür taraftan küçük burjuva reformistleri, sağa da sola da duvar çekme meraklıları yarı-solcular kabaran küçük burjuva hareketini gösterip, "bu işler bizlerin harcıdır" diyerek işçi sınıfının gelişen mücadelesini saptırmak istemekte, işçi sınıfının eline "küçük burjuva Kemalist bayrağını" tutuşturmaya çalışmaktadırlar.

Peki bizler, yani proletarya sosyalistleri ne yapacağız? İşçi sınıfımızın eline "küçük burjuva Kemalist bayrağının" tutuşturulmasına saygırcı mı kalacağız? Bir takım ince mülahazalarla bunu kitaba uygun mu addedeceğiz? Yarı solcuların bize yakın asgarî hedefleri savunması bizleri aldatacak, ve ittifaklar politikamızda kafamızı karıştıracak mıdır? Hayır...

Biz biliyoruz ki sosyalizmin örgütleyici ve aydınlatıcı etkisi olmadan işçi sınıfının mücadelesi burjuva toplumunda kesinlikle yozlaşmaya mahkûmdur. İşçiler kendilerinin üstündeki ya da altındaki tabakalarla giriştikleri ilişkilerde bağımsızlıklarını koruyamaz, bozulur ve dejenere olurlar.

Biz yine biliyoruz ki, oportünizmle mücadele, sahte mücadele tarafı küçük burjuva reformistlerinin proletaryanın bağımsızlığına karşı hareketleriyle mücadele ve bunlara eklenen çeşitli biçimlerdeki karşı faktörlerle mücadele gerçekte bir sınıf mücadelesidir. Onun ayrılmaz bir parçasıdır. Her dönemde-ki isterse küçük burjuva kabarması görülmemiş biçimlere varsın (elbette bu kabarmayı bizler doğru değerlendirmesi ni bilecek ve yerli yerine oturtacağız. Bu konuda, bak PARTİZAN sayı 2)- Sınıf mücadelesi gizgisini unutmayacağız, bu gizginin kullanılmasına izin vermiyeceğiz. Bileceğiz ki, işçi kitlelerinin mücadele içinde "bağımsız bir ideoloji" formüle etmeleri mümkün değildir. Ya burjuva ideoloji seçilecek ya da SOSYALİST İDEOLOJİ. Çünkü başka ve üçüncü bir ideolo

ji yoktur. "Üstelik sınıf gelişmeleriyle bölünmüş olan bir toplumda sınıf niteliği taşımayan ya da sınıflar üstü bir ideoloji olamaz." " Onun için sosyalist ideolojiyi herhangi bir biçimde küçümsemek bu ideolojiye azıcık olsun sırt çevirmek burjuva ideolojisini güçlendirmek anlamını taşır. Kendiliğinden gelmeliğin sözü çok edilmektedir. Ama işçi sınıfı hareketinin kendiliğinden gelme gelişmesi, onu burjuva ideolojisine boyun eğmeye götürür... Sosyal Demokrasinin görevi kendiliğinden gelmeliğe karşı durmak, işçi sınıfı hareketinin burjuvazinin kanadı altına girme yolunda bu trade-unioncu eğilimden caydırmak ve bu hareketi Devrimci Sosyal Demokrasinin kanadı altına almaktır."

Bizim elimizdeki bayrak ve işçi sınıfına ileteceğimiz bayrak elbet te "küçük burjuva Kemalist bayrağı" olmayacaktır. Fakat "PROLETARYA SOSYALİZMİNİN YÜCE BAYRAĞI" olacaktır. Dayandığımız sınıf temeli küçük burjuva, sahte sınıf temeli olmayacak, fakat "PROLETER SINIF TEMELİ" olacaktır. Siyasetimiz elbette sahte siyaset olmayacak, fakat "PROLETARYA-NIN DEVRİMCİ SİYASETİ" olacaktır. Bütün taktiklerimiz proletaryanın BAĞIMSIZ ÖRGÜTÜNÜ, BAĞIMSIZ İDEOLOJİSİNİ ve BAĞIMSIZ POLİTİKASINI sağlama yönünde olacaktır.

Bütün bu ilkeler ışığında diyoruz ki; Proletarya sosyalistleri olarak işçi sınıfının mücadelesini ilgilendiren her konuda, özellikle bu konuda ve özellikle bu günlerde her zamankinden daha titiz olalım. Bize işçi sınıfının mücadelesini genişletme ve güçlendirmeye imkân veren bütün silâhları sonuna kadar ve titizlikle kullanmakta azamî dikkati sarfedelim.

Diyoruz ki; İşçi sınıfının gelişen mücadelesini saptırıcı ve onu burjuvazinin emperyalizmin kanadı altına sokucu her çabaya karşı bütün sosyalist guruplar, bütün kitle mücadele araçlarıyla doğru hedefler koyarak karşı durmalıdırlar.

Diyoruz ki; Bugün için başarılı ekonomik mücadeleler veren DİSK eğer bugünlerde tüzüklerinde amaç olarak ilân ettikleri siyasî çizginin mücadelesini cesaretle vermezlerse bu başarılar silinip gidecektir. Bu günler önemli günlerdir. DİSK bu mücadeleyi vermek için mutlaka devrimciler cephesinde yerini almalıdır. Bu yer alış dayanış içinde mücadele anlamına gelir. Evet, "somut hedefler"de birlikte mücadele etmeliyiz. Özellikle, işçi sınıfının mücadelesinin kırılmak istendiği ve DİSK'in yok edilmek istendiği bu günlerde bu "somut hedefler" için birlikte kararlaştırılmış plânlı bir mücadeleye hazırız. Şu ya da bu nedenlerle birlikte mücadeleden kaçınmak, mücadelede güçleri zayıflatmak anlamına gelir ki, bunun sorumluluğunu değme omuz taşıyamaz.

Bütün bu hedeflere varabilmek ve mücadeleden başarılı çıkabilmek için kavrayacağımız hemen elimizin altındaki halkayı yani TİP'i bütün bu

mücadeleler için kullanmaya elverişli bir silâh haline getirelim. Bunun için var gücümüzle savaşalım. Mücadelemizin hızını ve gücünü artıralım.

Alıntıların kaynakları:

Ne Yapmalı. V.İ.Lenin

Bir Çocukluk Hastalığı. V.İ.Lenin

Leninizmin İlkeleri. J.Stalin

MUSTAFA KUSEYRİ ARKADAŞI DA VURDULAR

Yükselsin şehirlerde ve kırlarda
sınırların içinde ve sınırların ötesinde
Yüce Sosyalizmin Bayrağı

PARTİZAN

O L A Y L A R

Amerikan emperyalizmi Orta-Doğu da ve Uzak Asya'da ağır darbeler yemektedir. Çöken, çökmekte olan emperyalizmin temelleri üzerinde ezilen dünya halklarının bağımsızlık ve demokrasi bayrağı, proletaryanın yüce sosyalizm bayrağı, yükselmektedir. Zincirin halkaları zorlanmaktadır. Ve Türkiye emperyalist zincirin en zayıf olduğu halkardan biridir. Objektif ekonomik ve politik tezatlar işbirlikçi sınıfları ve onların iktidarını "rejim buhranına" sürüklemiştir.

Gelişmekte olan ve bugün her zamankinden daha fazla önem kazanan işçi ve köylü hareketleri ezen sınıfların kendi iç gelişmelerini daha da derinleştirecektir. Grev, boykot, fiilî direniş, yürüyüş, protesto kitlelerdeki bunalımı yansıtan belirtilerdir. Bu belirtiler içeriğinde ortaya çıkan işçi direnişlerinin özel konumu vardır.

Devrimin ve karşı-devrimin mücadelesi hızlanmaktadır. Bu hareketler karşısında, bu hareketlerin yaygınlaşması için proleter sosyalist guruplarca "kavranması gereken hal ka" hangisidir? "Bütün zincirin tutulmasına imkân veren halka" nasıl kavranmalıdır? Bunun somut cevabını olayların somut tahliliyle tesbit ve değerlendirilmesinde bulmak mümkündür.

Evet; Amerikan emperyalizmine işbirlikçi burjuva ve toprak ağaları na dayanan iktidarın temelleri sarılmaktadır. Ancak rejim buhranı tartışmaları arasında gelişen işçi hareketlerine karşı, devrimci sön-

dikalara karşı baskı ve terör kanunları hazırlayacak kadere uyanıklık göstermektedirler. Amerikancı iktidarın, Amerikancı faşist tedbir ve uygulamalarına rağmen İstanbul'da ve Türkiye'nin her yanında, işçi hareketleri her geçen gün yeni iş yerlerini içine almakta yeni boyutlar kazanmaktadır. Ancak henüz kendiliğinden gelmeliğin sınırları aşılamamıştır.

SUNGURLAR'DA İŞBAŞI YAPILDI

Daha önceki sayılarımızda genişçe bahsettiğimiz Sungurlar Kazan Abrikası işçilerinin direnişi, isteklerinin patron tarafından kabul edilmesiyle sona ermiştir. İşçilerin topluca Maden-İş'e geçmek için mücadele ettikleri sırada patronun 7 işçiyi fabrikadan atması üzerine 4 Mayıs günü fabrikada fiilî direniş başlamıştır. Daha sonra fabrikanın zırhlı askerî birliklerce kuşatılması üzerine, içeriye hiç kimsenin alınmayacağına dair söz alınarak fabrika boşaltılmış ve askerî birliklerle teslim edilmiştir.

Her gün fabrika içersinde toplanan işçiler aralarında hareketin gerektirdiği örgütlenmeyi yaparak; patronun, jandarmanın, toplum polisinin baskı ve yıldırma taktiklerine karşı direnerek, isteklerinin kabul edilmesine kadar mücadeleyi sürdüreceklerini göstermişlerdir. Bu arada partililer ve devrimci gençlerle kurdukları dayanışma, ortak çalışmalar direnişin daha da etkili olmasını sağlamıştır.

Önceleri istekleri kabule yanaşmayan patron daha sonra bazı noktalarda anlaşma zemini aramış, fakat işçilerin taviz vermiyeceklerini anlayınca bütün istekleri kabul ederek Maden-İş'le protokol imzalamıştır. Böylece atılan işçilerin geri alınması, bundan böyle haksız yere hiçbir işçinin atılmaması, direniş sırasındaki ücretlerin ödenmesi patron tarafından kabul edilmiştir.

Protokolde yer alan önemli hususlardan biri de, direniş nedeniyle patronun hiçbir işçi hakkında kanuni takibat talebinde bulunmayacağına dair söz vermesidir. Ancak Finfinis fabrikasındaki direnişi kırmak-

la ün yapmış işgüzar bir jandarma başçavuşunun gayretleri sonunda halen Ali Kelmenli adlı bir işçi arkadaş tutuklu bulunmaktadır.

Protokolün patronu bağlayıcı hiçbir yanı olmadığı gibi haran patron tarafından çığnenmesi mümkündür. Direnişleri sırasında dayanışmanın ve örgütlenmenin önemini kavrayan işçiler aralarında kurulan birliği ve demokratik haklarını alma mücadelelerini fabrika içinde de devam ettirmeye kararlı görünmektedirler. Nitekim işi bıraktıklarında eskiden olduğu gibi üslerinin aranmasına karşı çıkmış ve patronun buna benzer baskılarına karşı kesin tavır almışlardır. Diğer yandan lokal ve temsilcilik seçimleri sırasında gösterdikleri uyanıklık patronun işçileri bölme ve kendi adamlarını seçtirme gayretlerini boşa çıkarmış, işçiler kendilerinden yana olan arkadaşlarını seçmekte tereddüt etmemişlerdir. Yapılan seçimler sonunda:

TİP Eminönü İlçe Başkanı Vahit Tulis baş temsilci olmuş ve Metin Kutucuoglu ile Faik Şekeroğlu diğer temsilcilikleri almışlardır.

Sungurlar'daki hareketin pratiği şunu bir kez daha göstermiştir: gurupların sistemsiz, disiplinsiz ve gurup bencilliğine dayanan çalışmalar etkili olmasına rağmen kitleleri şu dönem hedefsiz bırakmakta ve kendiliğinden gelmeliğin sınırları zorlanamamaktadır.

GÜNTERM'DE İŞÇİLER ÜRETİME GEÇTİ

Ekonomik ve demokratik haklarını arayan işçilerin direnişleri yoğunlaşırken iki aydan beri direnişte bulunan Günterm Isı Sanayi işçileri de kendileri için üretime geçmişlerdir.

Büyük çoğunluğunun 18 yaşından küçük çocukların teşkil ettiği, asgari ücretlerin uygulanmadığı, sendikal özgürlüklerinin tanınmadığı ve dört aylık ücretlerinin ödenmediği Günterm işçileri 28 Nisan günü fabrikada fiili direnişe geçmişlerdir. Buna rağmen patronlar aralarındaki anlaşmazlığı öne sürerek ücretleri ödemek istememeleri üzerine işçiler Valiye ve Bölge Çalış

ma Müdürlüğüne baş vurarak haklarının verilmesini istemişlerdir. Bu arada çıkardıkları Günterm Gerçek isimli bültenle seslerini Alibeyköy halkına ve diğer fabrikalardaki işçilere duyurmuşlar, "patronların orman kanununa karşı dönmekten" direneceklerini belirtmişlerdir. Dört aydır açlığın ve yoksulluğun içinde kıvranan işçiler nihayet fabrikada üretime başlayarak siparişleri teslim etmiş ve ücretlerinin bir kısmını almışlardır. Bu arada patrona işteklerini bildirmeye giden 26 işçi 6 haziran 1970 gecesi polis tarafından üç saat nezarete tutulmuşlardır. Halen patronların ortalıkta görünmediği fabrikada işçilerin kendileri için üretim devam etmektedir.

Diğer yandan Silahtar'daki Öz Kardeşler Civata fabrikasındaki iki işçinin işten çıkarılmasıyla başlayan direniş iki gün sürdükten sonra anlaşma yapılarak sona ermiştir. Ancak Eyüp Savcılığı fabrikada çalışan bütün işçilerin ifadelerini almıştır.

KAVİ İPLİK FABRİKASI İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ

İstanbul bölgesindeki işçi hareketlerine bir yenisi daha eklenmiş ve Kavi İplik fabrikasında çalışan 30 işçi fabrikayı işgal ederek fiili direnişe başlamışlardır. Sağlık şartlarından, iş güvenliğinden yoksun olan işçiler günde 12-13 saat çalışmakta ve fazla mesai ücretleri nide alamamaktaydılar. Özellikle küçük iş yerlerinde görülen sigortasız ve küçük işçi çalıştırma, insafsızca sömürme işlemi Kavi İplik fabrikasında başarıyla yürütülmekteydi.

Şubat ayında işçilerin giriştikleri bir grev hareketi Teksif sendikasının ve patronların anlaşması sonunda önlenmişti. Nihayet 26 Mayıs'ta fazla mesai ücreti ödemeden bayram tatilinde de çalıştırılmak istenmeleri üzerine işçiler bütün haksızlıklara ve patron sömürüsüne karşı baş kaldırmışlardır. Dört günlük direniş sonunda patronlar isteklerini kabul etmek zorunda kalmış ve iş başı yapılmıştır.

Günterm'de ve Kavi'de açıkça görüldüğü gibi küçük atelye ve iş yerlerinde çalışan işçilerin ekonomik

ve demokratik hakları son derece geri bir düzeyde bulunmaktadır. Sigortasız işçi çalıştırılması, fazla mesai ve asgari ücretlerin uygulanmaması vb. durumlar en çok bu gibi iş yerlerinde görülmektedir. Özellikle küçük işçi çalıştırılması patronların baskı ve sömürüsünü son derece kolaylaştırmaktadır.

Bütün proleter sosyalist gruplar bu gibi iş yerlerinde çalışan işçilerle organik bağlar kurarak, onları örgütlendirerek, ekonomik hakları için daha etkili mücadele vermelerini sağlamalıdır. Bu konuda devrimci sendikalara da önemli görevler düşmektedir.

DİĞER DİRENİŞLER VE GÖREVLERİMİZ.

ECA Pres fabrikasında, Cava-Skoda, Kağıthane Kristal ve Çatalkaya matbaasında sona eren direnişler yanında, Ambarlı Elektrik Santralinde çalışan 700 işçi 2 Haziran 1970 günü pasif direnişe geçmişlerdir. İzsal işçilerinin grevi ise iki aydan beri devam etmektedir. Türk-İş'e bağlı Ges-İş sendikasının DSİ'de başlattığı grev Bakanlar Kurulunun verdiği kararla ertelenmiştir.

Gelişen işçi hareketleri, bu na eklenen köylü ve küçük burjuvazinin diğer kesimlerinde ortaya çıkan hareketler henüz "sömürücüleri yönetemez" durumuna getirmiş değilse de onların yani iş birlikçilerin buhranlarını artırmakta, kendi sınıf iktidarlarının sözde demokratik şeklini Amerikanca faşizme dönüştürmeyi tezgahlamaktadırlar. Bu hareketlerin pratiği şunu bir kez daha göstermiştir ki; ekonomik ve demokratik talepler çizgisinde gelişen hareketlerin daha üst bir düzeye, siyasal mücadele düzeyine ulaşabilmesi ancak acil görevimiz olan örgüt meselesinin çözümüyle mümkün olacaktır. Bu değerlendirmeden kalkınarak "kavranması gereken halka" kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Sosyalist hareketimizin disiplinli bir parti niteliği kazana-

mayışında en temelli faktör proleter sosyalist hareketimizdir. Bu hareketin yer alan grupların proleter sınıf temelinden yoksun olmalarıdır. Ancak proleter sınıf temelinde sahip olan bir hareket disiplinli ve örgütlü kitle çalışması yapabilir. İşte işçi hareketleri karşısında kavrayacağımız halka bu olmalıdır.

KÖYLÜ HAREKETLERİ

"Toprağı biz ektik biz biçeriz"

Değirmenköylüler

Silivri'ye bağlı Değirmenköy halkı Çorlu'nun Esece çifliği topraklarını ikinci kez işgal ederek, bundan önceki işgal sırasında emek verdikleri otları biçip hayvanlarına yem yapmışlardır. Beş bin dönümlük arazinin büyük bir kısmını tapusuz olarak elerinde bulunduran ağalara karşı köylüler ilk işgalden sonra Silivri mahkemesinde "iade-i mahkeme" davası açarak toprakların kendilerine ait olduğunu belirtmişler fakat mahkeme bu iddiayı reddederek toprakları ağaların eline vermiştir. Köylülerin demokratik haklar için tekrar harekete geçmeleri üzerine çiftlik sahipleri 61inci Tümen Komutanlığından yardım istemişlerdir, Gece köye giren manevra giyimli askeri birlikler tatbikat yapmışlar ve köyde jandarma karakolu kurmuşlardır. Daha sonra işgale son veren köylüler "Biz ektik biz biçeriz" diyerek mücadelelerinin bundan böyle de devam edeceğini göstermişlerdir.

Fındık Üreticileri Direniyor:

Yıllardan beri sömürülen fındık üreticileri Karadeniz'de yer yer direnişe ve protesto hareketlerine başladılar. Önce Giresun'da başlayan toplantı ve mitingler Görele, Bulancak, Ünye, Perşembe, Vakf-ı Kebir'e yayılmıştır. Fındık üreticilerinin haklı direnişleri hızla bütün Karadeniz'in fındık bölgelerini kaplamaktadır.

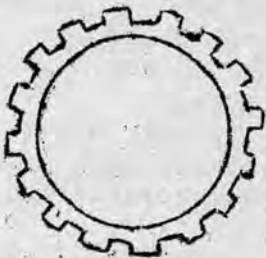
Fındıktan başka geçim kaynakları olmayan küçük üreticilerin yarattıkları ürünler, arkalarını işbirlikçi iktidara dayayan bir avuç tefeci-bezirgan tarafından yok bahasına kapatılmaktadır. Köylüler bu sömürünün, kendilerinin üstünde oynanan bu o-

yunların farkına varmışlardır.

Küçük üreticilerden yana olma- sı gereken ancak büyük üreticiler den ve tefecilerden yana çalışan Fisko Birlik fındıklara randıman esasına göre fiyat biçmektedir. İktidardan yana olan büyük üreticilerin fındıklarına yüksek randıman verilirken küçük üreticilerin ürünlerine düşük randıman tesbit edilmektedir. Bu nedenle büyük üreticilerin düşük randımanlı fındıkları yüksek fiyatlarla alınmaktadır. Böylece köylülerin büyük çoğunluğu fındıklarını tefeci tüccar takımına satmak zorunda kalmaktadır. Bu haksızlığın ortaya çıkardığı rahatsızlıklar köylülerin direnişe geçmelerine yol açmıştır.

Öte yandan Polatlı köylüleri toprak istekleri yüzünden Ankara ya yürüyüş düzenlerken, Çanakkale ye bağlı birçok köylerde de sömürüyü ve son zamları protesto yürüyüşleri yapılmıştır.

İşçi ve köylülerin devrimci mücadelelerinde görülen bu kabarmalar, bağımsızlık ve demokrasi savaşımızın temeli olan işçi- köylü ittifakının şartlarını oluşturmak tadır; ancak, özellikle bu ittifak işçi sınıfının önderliğinde, onun çelik disiplini altında emperyalizme ve işbirlikçilerine nihai darbeyi indirecektir.

DOĞU MESELESİ

BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ
MÜCADELEMİZİN
AYRILMAZ BİR PARÇASIDIR

Son altı aydır doğulu yurttaşlar üzerinde, silâh arama ve eşkiyalıkla mücadele adı altında komando ve jandarmalar tarafından baskı terör kampanyası yürütülüp, her türlü insan hakları ve Anayasa'da vatandaşlara tanınan temel hak ve özgürlükler çiğnenmektedir. Doğudaki olaylarla ilgili olarak, doğulu devrimci arkadaşlarımız, araştırma ve tesbitte bulunmuşlar; Cumhurbaşkanı, Meclis Başkanları, Başbakan, İşleri Bakanı ve Genel Kurmay Başkanına telgrafla durumu bildirmişler ve bu kampanyanın durdurulmasını istemişlerdir. Cumhurbaşkanlığından gelen telgrafla bu konuyla ilgili bilgi istenmesi üzerine, doğulu devrimci kardeşlerimizce bir rapor hazırlanmış, Cumhurbaşkanı ve basına sunulmuş ve Cumhurbaşkanıdan olayların önlenmesi talep edilmiştir.

Diğer yandan İstanbul basını ile bazı haberler yayınlamakta, ayrıca ırkçı-faşist guruplar kışkırtılmakta, emperyalistler ve işbirlikçileri, bu toprakların bağımsızlığı için şehit veren, vermekte devam eden doğulu kardeşlerimizi, Türkiye'de bütün devrimcilerin katıldığı bir mücadeleden soyutlamaya çalışmaktadırlar.

Nitekim Hürriyet gazetesinde "bir özel muhabiri" kalemiyle, Devletimizin Başkanı Cevdet Sunay'ın liderlerle yaptığı görüşmelerden doğu Anadolu ile ilgili bazı haberler sızdırılmıştır. Bab-ı Ali basınında yapılan provokasyonun nedeni açıktır. Türkiye'de halk kitleleri bir hareketlilik içine girmiş, işçilerin, köylülerin, küçük burjuvazinin çeşitli kesimlerinin ekonomik mücadelesi büyük gelişme göstermiştir. İşbirlikçiler krize girerken, genel olarak bütün Türkiye'ye özel olarak devrimci kitlelerin üzerine ve Doğu Anadolu'ya bir Amerikancı Faşizm heyulâsı çökmüştür. Orta Doğu'da emperyalistler statüko'yu koruma peşindedirler. Bu arada Türkiye'de bazı tertiplere giri

şilmiş, birtakım formüller arasında tartışılır hale gelmiştir. Yani ha zırlanan senaryo Orta Doğu'nun kil it taşı Türkiye'nin bütünüyle il- gildir. Doğru devrimci tutum mese leyi bütünlüğü içinde, hiç bir ta- buya taviz vermeden, küçük burjuva milliyetçisi eğilimlerine kapılma- yarak ve bu eğilimlerle mücadele e derek ele almaktır.

Emperyalizm bütün dünyada oldu- ğu gibi halkın bağrındaki gelişki- leri körüklemek, yığınları mücade- leleri içinde bölmek, küçük burju- va eğilimlerini körüklemek isteye- cektir. Biz bunu proletarya sosya- listi olarak biliriz ve korkmadan, halkımıza karşı yürütülen bütün karşısına çıkıp, bu yolda mücadele de bütün devrimcileri doğru devrim ci tutuma çağırırız.

Bazı küçük burjuva tabuların sö mürerek işbirlikçilerin, devrimci saflarda bulanıklık, tereddüt uyan dırmalarına mücade etmeyelim ve an ti-faşist mücadelede birliğin sağ layalım. Tarihteki bazı hataların, tekrarlanmasına mücade etmeyelim . Küçük burjuvazinin bazı kesimleri- nin eğilimlerini okşamak için yada tabulardan ürkererek gündelik yöresi- de olsa Amerikanca faşizm karşın- da susmayalım. Çünkü tarih göste- rir ki birkaç gün fark olsa blache def olarak bütün devrimciler alı- nır. Kardeşlerimiz demokratik müca- delelerinde yalnız değildirler. Mü- cadele bütün Türkiye'lilerin demok- ratik mücadelesidir. Bu kavgada on larla kol kolayız. Doğuda Amerikan cı Faşizme karşı yapılan protesto- ları (bu en basit demokratik bir haktır), doğulu yurttaşlarımızın de- mokratik haklarına sahip çıkmaları- nı bölücülük olarak niteleyen iş- birlikçilere duyururuz:

GERÇEK BÖLÜCÜLER KENDİLERİ, EM- PERYALİSTLER VE İŞBİRLİKÇİLERİDİR!

HAİKLARIN EŞİTLİĞİ VE KARDEŞLİ- Ğİ İÇİN BUTÜN DEVRİMCİLER, İLERİ!..

UÇ - SİYASİ

ÇALIŞMA İLKESİ

1- DOĞRU POLİTİK YÖNTEMLERE
SIKICA BAĞLI KALIN...

2- ÇALIŞKAN VE
BASİT BİR ÇALIŞMA TARZI
BENİMSEYİN...

3- TAKTİK VE STRATEJİDE
ESNEK OLUN...

B İ R L İ K
U Y A N I K L İ K
S A M İ M İ Y E T

V E
E Y L E M

MAO TSE TUNG

UZAK VE ORTA DOĞUDA
SOSYALİST GÜÇLERİN ETRAFINDA
GURUPLAŞAN
KURTULUŞ HAREKETLERİ

Amerikan emperyalizminin Hindi-Çinî'deki yayılma politikası ve bu politikanın son olarak Kamboçun is-tilâsında kullanılışı, daha önceki sayılarımızda tahmin ettiğimiz gi-bi, geri tepti ve bu bölgede kurtu-luş savaşlarını vermekte olan halk-ların birliğinin sağlanmasını kolay-laştırdı. Nitekim, Amerikan emper-yalizmine karşı döğüşmekte olan Vi-etnam, Kamboç ve Laos halklarının temsilcileri "Hindi-Çinî halkları Zirve Konferansı"nda biraraya gel-diler. Bu toplantıda Kampuçi Millî Birleşik Cephesi, Lao Yurtseverler Cephesi, Güney Vietnam Millî Kurtu-luş Cephesi, Vietnam Demokratik Cum-huriyeti yer aldılar. Konferansta, ortak düşman Amerikan emperyalizmi-ne karşı tam bir dayanışma içinde mü-cadele etme, barış içersinde bir a-rada yaşamının beş ilkesine uyma, sosyalist ülkeler ve bütün dünya halklarını üç Hindi-Çinî halkının, Amerikan emperyalizmine karşı ver-dikleri kavgada desteklemeye çağır-ma, Arap halklarını Amerikan emper-yalizminin emrindeki İsraille olan mücadelelerinde destekleme gibi or-tak kararlar alındı.

Bütün bu gelişmelerden Uzak Do-ğuda bir Sosyalist Devletler Konfe-derasyonu meydana gelmekte oldu-ğunu Proleter Sosyalist Örgütlerin öncü-lüğünde kurtuluş savaşlarını vermek-te olan halkların da bu sosyalist ülkelerin çevresinde toplandıkları sonucunu çıkarabiliriz.

SOSYALİZMİN ORTA DOĞUDA ETKİSİ
ARTIYOR:

Filistin Kurtuluş Örgütü başka-nı Yaser Arafat, Moskova ve Pekin-de yaptığı, temaslardan olumlu so-nuçlar ve somut yardımlarla döndü. Bu örgütü meydana getiren 11 dire-niş hareketinin temsilcileri de Ka-hire'de toplandılar. Bu toplantı so-nunda, İsrail'e karşı çeşitli böl-gelerde direnmekte olan Marksist -Leninist ya da Milliyetçi örgütle-rin tümünün Filistin Direnişi Bir-leşik Komutanlığı'nın emrinde daha sıkı bir işbirliği ve koordinasyon sağlamaları karar altına alındı.

Diğer taraftan Sovyetler Birli-ğinin Akdeniz'de artan etkisinin en son somut örneğini Sovyetlerin ilerici Arap Ülkeleri yönetimlerine özellikle Birleşik Arap Cumhuriye-tine yaptığı askerî malzeme ve uz-man desteği teşkil etmiştir. Sovyet-ler Birliğinin Akdenizde artan et-kisi ve bu bölgede Amerikan emper-yalizmine karşı ağırlığını koyması gerek Filistin'deki, gerek se Orta Doğu'daki diğer bütün halk kurtuluş hareketlerinin göz önünde tutmaları gereken olumlu bir faktördür.

Görüldüğü gibi Amerikan Emperya-lizmi bir taraftan Sosyalist Ülke-lerle ve ezilen ülkelerle olan çe-lişkileri, öte yandan da kendi iç gelişmeleri sonucunda günden güne çökmekte, sonuna yaklaşmaktadır. Sos-yalist ülkelerin çeşitli alanlarda ki hızlı gelişmesine ayak uydurama-yışı; Sosyalist ülkelerin desteği-ne sahip Halk Kurtuluş Savaşların-dan yediği şamarlar, Avrupa kapita-list ülkeleriyle arasındaki reka-bet, içinde bulunduğu ekonomik buh-ran ve artan işsizlik bunun somut delilleridir.

Ancak, Uzak Doğu'da ve Orta Do-ğu'da geriliyen, Latin Amerika'nın bazı ülkelerinde tavizler vererek durumunu bir süre daha muhafaza et-meye çalışan Amerikan emperyalizmi sömürüsünü biraz daha sürdürebil-mek için şüphesiz yeni çarelere baş-vurmayı deneyecektir.

Bu arada, Orta Doğu'daki devrim-ci direniş hareketlerinin güçlenme-si karşısında bu bölgede Yunanistan dan sonra Türkiye'yi de, geçici bir süre için de olsa, Amerikancı Fa-şizm aracılığı ile, sağlam kalesi haline getirmek istemesi ve bunun için yeni teşebbüslerde bulunması muhtemeldir. Nitekim ülkemizdeki son politik gelişmeler de bunu doğrular mahiyettedir.

Bu durumda biz Proletarya Sosya-listlerine düşen görev Türkiye halk-larının kendi kurtuluş mücadelele-rinin öncülüğünü yapması gereken Proletaryanın öz örgütünün kurulma-sı yolunda her türlü koşullar altın-da çalışmak; bu arada Türkiye'nin bir Orta Doğu ülkesi olduğunu, ve diğer sömürülen halklar gibi Türki-ye halkına da Anti-Emperyalist mü-cadelesinde en büyük dış desteğin sosyalist ülkelerden geleceğini u-nutmamaktır.

PROLETARYA SOSYALİZMİ,
HATALAR VE SAPMA EĞİLİMLERİ HAKKINDA

A.Murat

İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİ VE OPORTUNİZMİN KAYNAKLARI

Bilimsel sosyalizm gelişmelerin bilimidir. Bilimsel sosyalist ideolojinin sahibi olan işçi sınıfının hareketi burjuva toplumu içinde doğar ve gelişir. İşçi sınıfı burjuvaziye karşı mücadelesini burjuva toplumunun gelişmelerine göre ve onları kullanarak verir.

Bu gelişmelerin yanlış değerlendirilmesi ve dolayısıyla yanlış, hatalı kullanılması veya tamamen, kullanılmasının reddi işçi sınıfı hareketi içersinde hatalara ve düzeltilmez sistemleştirilirse giderek oportünizme yani proleter sosyalizminden kesin olarak sapmaya ve proleter sosyalizmine ihanete kadar varır. Yani işçi sınıfı burjuvaziye karşı mücadelesinde burjuva toplumuna özgü silâhları, olanakları kullanmak durumundadır. İşte zorluk burdadır. V.İ.Lenin diyor ki: "Eğer sosyalizmi kapitalizmin bize bıraktığı unsurlarla kurmak zorunda olmasaydık iş kolay olacaktı. Ama sosyalist kuruluşun güçlüğü kesin olarak buradadır; sosyalizmi, kapitalizmin tamamen bozduğu unsurlarla inşa etmek **zorundayız.**" (İşçi Köylü İttifakı, 77) Lenin'in sosyalist kuruluş döneminde söylediği bu sözlerin özü elbette ki işçi sınıfı hareketinin başlangıcından, burjuva toplumunun son bulacağı güne kadar geçerlidir.

Çağımızda uluslararası burjuvaziye karşı işçi sınıflarının önderliğinde döğüşen emekçi dünya halklarının mücadeleleri de böyledir. Bu mücadelede de, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı onlarla gelişmesi olan bütün sınıfları ittifakına alarak ve onlarla birlikte bilimsel sosyalist kesintisiz devrim sürecinde bağımsızlık mücadelesi veren işçi sınıfları, emperyalist dünya sisteminin bağrındaki gelişmelere göre ve onlardan yararlanarak mücadele etmektedirler.

Bu konuda Birlik İçin Karar Tasarısı Gerekçesinde şöyle deniyordu: "Oportünizm işçi sınıfı mücadelesi içersinde kendine her zaman objektif ve subjektif kaynaklar bulur. Bunun başlıca nedenlerini şöylece sıralayabiliriz:

- 1- Burjuva düzeninin siyasal ve ekonomik silâhlarını kullanma

runluğu. Burjuva düzeninin siyasal, ekonomik silâhlarını kullanma esnasındaki hatalar oportünizmi doğurur. Parlamentoyu amaç seviyesine yükseltmek sağ sapmaya, parlamentoyu reddetmek sol sapmaya yol açar. Bunun gibi reformizm-ekonomizm-sendikalizm gibi eğilimler ya da anarşizm-terörizm-avantürizm gibi eğilimler de bir burjuva düzeni kurumunun şu ya da bu şekilde hatalı kullanılmasıyla belirir.

2- Emperyalizmle savaşmak ve devrimci barutunu yitirmiş burjuvazinin (1) demokratik devrim görevini yüklenmek zorunluğu. Ezilen sömürge, yarı sömürge ülkelerde işçi sınıfının iki görevi bulunmaktadır. Bunlardan biri (ve başlangıçta mücadelenin hakim niteliğini belirleyen) emperyalizm, feodal kâhınalara, devrimci barutunu yitirmiş burjuvaziye karşı millî demokratik devrim görevi, diğeri ise bütün kapitalizme ve kapitalizmin ruşeymlerine karşı sosyalist devrim görevi. Bu görevleri yerine getirme esnasındaki hatalar oportünizmi doğurur. Millî demokratik devrimle sosyalist devrim arasına çin seddi koymak yani kesintisizliğı reddetmek öncelik için mücadeleden vazgeçmek sağ sapmaya ve küçük burjuvaziyle uzlaşmaya buna karşılık millî demokratik devrim ile sosyalist devrimi birbirine karıştırıp ittifakları (dolaylı veya dolaysız) reddetmek sol sapmaya ve neticede küçük burjuva devrimciliğıne yol açar.

3- Burjuva düzeni insanlarıyla mücadeleye başlama zarureti. Sosyalist parti gökten zembille inmiyeceğıne göre mevcut düzendeki ve genellikle başlangıçta küçük burjuva kökenli insanlar tarafından oluşturulacağına göre burjuva eğilimlerini de zorunlu olarak bağrında taşır."(s21)

Oportünizm ve hatalara karşı doğrubir mücadele, oportünizmin kaynakları konusundaki bu sağlıklı tesbit yapılmadan başlatılamaz. Ve geçen yazımızda belirttiğimiz genel olarak dört ilkeye uygun ve özel olarak üç nokta dikkate alınmadan sınıf mücadelesinin, emperyalizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası olan oportünizme karşı mücadelenin doğru bir biçimde yürütölmesi ve sonuç alınması imkânsızdır. Yani, oportünist kliğı kitleden tecridedecek bir biçimde çalışarak, yani eleştiriyi ve özeleştiriyi saflara hakim kılacak bir biçimde çalışarak, yani teori ve eylem birliğini sağlayacak ve devrimci teorimizin doğruluğunu, oportünizmin ihanetini pratik içinde gösterecek bir biçimde çalışarak, yani hatalarla oportünizmi karıştırmadan ve bizi bugün engelleyen hatalar ve oportünizmle daha ilerde engel olabilecek hata ve sapma eğilimlerini bir birinden ayırarak verilecek ideolojik mücadeleyle oportünizmi yenmek ve ortadan kaldırmak mümkündür.

(1) Birlik İçin Karar Tasarısındaki "gerici burjuvazinin demokratik devrim görevi" ibaresi doğru bir şekilde burada düzeltildi.

ANA DEVRİMCİ SİYASİ ÇİZGİ İÇERSİNDE HATALAR VE SİSTEMLEŞMEYE YÖNELİK HATALAR (SAPMA EĞİLİMLERİ)

Geçen yazımızda, bugün proleter sosyalist hareketin önündeki ana devrimci görevin proletarya partisinin gerçekleştirilmesi olduğunu ve bu yolda çözülecek ilk meselenin -acil meselenin- ana devrimci siyasi çizgi içerisinde yer alan grupların TİP içerisinde birliği olduğunu belirtmiştik. Bunun ilk adımı ise grupların ilk elden ortak ilkeleri kabul ederek aynı hedefli bir çabaya girmesidir.

Bu birliği oportünizme karşı doğru bir mücadele ile, oportünizme karşı mücadelede devrimcilerin birliğini sağlayarak;

Kendi hatalarımıza karşı eleştiri ve özeleştiriye en iyi bir biçimde kullanıp kendi hatalarını düzeltmede devrimcilerin birliğini sağlayarak;

Bütün bunlarda bilimsel sosyalizmin ilkelerini rehber edinerek, bilimsel sosyalizmi her gün biraz daha iyi öğrenmek ve geniş halk yığınlarına ve özellikle onun sahibi olan işçi sınıfına malederek, bilimsel sosyalizmin ilkeleri üzerinde kuvvetli bir biçimde devrimcilerin birliğini sağlayarak ve bu her üç noktadaki birlik çabamızı bütün grupların ve genel olarak proleter sosyalist hareketimizin bugünkü küçük burjuva sınıf temelinden kurtulup proleter sınıf temeli kazanması sürecinde gerçekleştirmek.

Ve. gene belirtmiştik ki Türkiye'de proleter sosyalist hareket için de grupların varlığı bir realitedir. Bu gruplar hataların mihveri etrafında doğmaktadır. Bu aleyhte bir durumdur. Bunun lehe çevrilebilmesi ve gruplar ve gruplaşmalar sürecinin devrimci bir birliğe yönlendirilmesi ancak bu durumu doğuran karşılıklı hataların bilimsel sosyalizmin ilkeleri ışığında eleştiri ve özeleştiri ile yok edilmesiyle mümkündür. Ve ancak böylece örgütlü öncü müfreze için örgütlenme yolunda ilk ve ciddi adım atılmış olur.

Geçen yazımızda demiştik ki: "Bugün ülkemizde proleter devrimci hareketin önündeki ana devrimci görev, ana devrimci görevi giden yol ve bu yolda atılacak ilk adım -acil mesele- açısına bağlı kalınmadan, bu üç noktaya dayanmadan ana devrimci siyasi çizgi içinde yer alan grupların ayrılıklarını, hatalarını ve sistemleşmeye yönelik hatalarını (sapma eğilimlerini) açık bir biçimde belirlemek güçtür." Bu açıdan çeşitli unsurların durumlarını inceliyelim.

AYDINLIK SOSYALİST DERGİ

Aydınlık sosyalist derginin bu açıdan görüşleri; Türk Solu dergisinde başlayan, Aydınlık sosyalist dergide (ayrılıktan önce) ve Devrimci TİP Haberlerinde ilk açık kristalizasyonu Mihri Belli tarafından ortaya konan, Aydınlık sosyalist derginin (ayrılıktan sonra) 15. sayısının

dan itibaren sistemleştirilmeye çalışılan, Aydınlik sosyalist dergi TİP komitesinin bildirilerinde kullanılan ve 2.millî demokratik devrim broşüründe daha da temellendirilen ve Aydınlik sosyalist dergi çevresinin çıkardığı, Öncü TİP Haberleri'nde devam ettirilen, bir çizgi izlemektedir. Bu konuda önce geniş bir aktarma yapmak gereklidir:

1- "Kim, bilim ve Türkiye'nin gerçekleri ışığında TİP'i şartların elverdiği ölçüde adına lâyık Emekçilerin Sosyalist Örgütü (I) payesine yükseltme işine dört elle sarılırsa ve içtenliğini eylemiyle kanıtlarsa, böylesi, herkesin güven ve saygısına hak kazanacaktır." (Devrimcilerin Görevi yazısı Türk Solu dergisi sayı59)

2- "Toplumda en devrimci güç olan emekçi, devrimde hegemonyasını kurmazsa, millî demokratik devrimin sonuna kadar başarılması ve sosyalist devrimin eşğine varılması tehlikeye düşer." (Mihri Belli Karşı Devrim Türk Solu sayı64)

3- "Sadece işçi sınıfının değil, sadece köy proletaryasının değil aynı zamanda yoksul köylülerin de öncü müfrezesi olan proleter - sosyalist teori ile silahlanmış sosyalist örgüt "(Devrimci TİP Haberleri sayı15)

4- "Bu şartlarda, böyle bir ortamda Türkiye'nin meselelerine çözüm getirebilecek bir sosyalist emekçi partisinin varlığı, bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu edinen doğru rotayı saptayıp izleyebilen, saflarında işbirliğini, dayanışmayı ve disiplini gerçekleştirebilen bir emekçiler partisinin varlığı çok şeyi değiştirir Türkiye'de.

Ama böyle bir parti yoktur ve henüz onu gerçekleştirme mücadelesi içindeyiz." (Mihri Belli Aydınlik Sosyalist dergi sayı15 sayfa64)

5- "Küçük burjuva yığınlarının önceden örgütlenme olanağından yoksun bulunmaları bir yandan; Türkiye gibi bir toplumda küçük burjuvazinin en alt katını teşkil eden yoksul köylülerin, proletaryadan bile daha kötü durumda bulunmaları ve bu yoksul köylülerin önemli bir devrimci potansiyel taşımaları öte yandan yoksul köylü yığınlarını proletarya ile kader birliğine itmektedir. Ve Avrupa ülkelelerinin büyük çoğunluğunda varolmayan bu iki etken ve proleter sosyalist örgütün 'yalnız proleterleri' değil bütün emekçi yığınları örgütlenme görevi ile karşı karşıya bulunması, bu örgütün yoksul köylü yığınlarını da kucaklamak ve bu yığınların örgütlenmesi işini kendi sağındaki bir radikal köylü partisine bırakmamak göreviyle karşı karşıya bulunmaktadır. Türkiye gibi bir ülkede proleter sosyalist teoriyi kılavuz edinen örgüt, sadece şehir ve köy proletaryasını değil aynı zamanda yoksul köylü yığınlarının öncü müfrezesi olan bir siyasi örgüt olmak durumundadır. Onun için Türkiye de hem proletaryanın hem bu sınıfla tarihi kader birliği durumunda olan (I) Bütün alt çizgiler bize aittir.]

Köylü yığınlarının öncü müfrezesi olan bir siyasi örgüt olmak d
ındadır. Onun için Türkiye'de hem proletaryanın hem bu sınıfla tari-
hi kader birliği durumunda olan yoksul köylülerin de devrimde hegemonya
sandan yani proleter-yoksul köylü (emekçi) hegemonyasından söz edilmeli
dir. Bu, proletaryanın yüksek bir bilinçlenme düzeyine ulaştığı ve tari
hi radikal köylü partilerinin de geniş köy emekçisi yığınlarını daha ön
ceden örgütlendirdiği Avrupa ülkelerinin çoğunluğundaki durumdan deği-
şik bir durumdur.

Dünyada bazı proleter sosyalist partilerin "emekçiler partisi" adı
nı almaları ve bu partilerin bulunduğu ülkelerde bizimkine benzer şart
ların varolmasından ötürüdür." (Aydınlık imzalı yazıdan Aydınlık Sosya-
list dergi sayı15 sayfa176)

6- "Türkiye'nin özel şartlarına bilmeyen bir kimse yoksul köylü yı-
ğınlarına, bu yığınların az da olsa toprak ve üretim aracına sahip köy
küçük burjuvazisini teşkil etmeleri bakımından, toplumda proletaryanın-
kine az çok eşit bir statü tanınmasını eleştirebilirler." (Aydınlık im-
zalı yazıdan Aydınlık Sosyalist dergi sayı15 sayfa177)

7- "Türkiye işçi ve yoksul köylülerinin öncü müfrezesi olan siyasi
örgütü kurma görevi, henüz başarılması gereken önümüzdeki bir görevdir."
(Aydınlık imzalı yazıdan Aydınlık Sosyalist dergi sayı15 sayfa179)

Gene Aydınlık Sosyalist derginin 15inci sayısında Seyha Erdöğdu
imzalı yazıda ise partinin niteliği konusunda şöyle deniyor:

8- "...partiyi işçi sınıfının yoksul köylülerin ve proleter devrim
ci , aydınların aktif öncü müfrezesi haline getirdik" eri ölçüde ..."

Daha sonra aynı görüş Aydınlık Sosyalist derginin ikinci sayısın-
da "Devrimde Küçük Burjuvazinin Yeri" yazısında Muzaffer Erdost tarafın-
dan savunuldu. Gene aynı görüş TİP İstanbul Kongresi öncesinde Aydınlık
Sosyalist Dergi TİP komitesi tarafından: "Biz kimiz, Neyin mücadelesini
vermekteyiz?" bildirisinde ortaya kondu.

9- "Milli demokratik devrim döneminde proletarya ve yoksul köylü
öncü müfrezesi olan örgütün öncülüğünde" "Yaşasın Türkiye İşçi Par-
tisini Türkiye Proletaryasını ve Yoksul Köylüsünü Örgütü yapmaya çalı-
şan Devrimci Partililer."

Aydınlık yayınlarından çıkan ikinci Milli Demokratik Devrim broşü-
ründe konu biraz daha geliştirilerek şöyle denmiştir:

10- "İlk broşürde devrimci güçler arasında yoksul köylülük küçük
burjuvazi genel sınıflandırması içinde ele alınmıştır. Bu broşürde yok-
sul köylülük ayrı bir bölüm teşkil etmektedir. Türkiye nüfusunun yakla-
şık olarak yarısını teşkil eden ve büyük devrimci potansiyel taşıyan bu
en çok ezilen sınıfın toplumumuzda özel bir yeri olduğu ve strateji ba-

kiminden orta köylülükten ve şehir küçük burjuvazisinden ayrı olarak ele alınması gerektiği, bilimsel sosyalizm denen kılavuzun Türkiye toplumunun gerçeklerine yaratıcı bir biçimde uygulanmasının böyle bir ayrı ele alışı zorunlulukla anlaşılmıştır." (Millî Demokratik Devrim broşürü ön söz s.5)

11- "... bu partinin çatısı altında yalnız işçi sınıfının değil, yarı proleter kitlelerin de, yoksul köylülerin de öncü vasfını taşıyan en bilinçli en yiğit en fedakâr unsurlarını toplamak ve böylelikle proleter devrimci partiyi şehir ve köy proletaryasını ve yoksul köylünün mücadelesine örgütü haline getirmek" (Mihri Belli Millî Demokratik Devrim broşürü s.43)

Mihri Belli bunun nedenini ise şöyle açıklıyor:

12- "Türkiye'de yoksul köylülük en çok ezilen kitledir. Bu bakımdan işçi sınıfını bile geride bırakır. Öyle ki, Türkiye'de yoksul köylü durumundan şehir proletaryası durumuna geçiş, köy emekçisinin hayatında özlenen bir değişikliktir." (Mihri Belli. Millî Demokratik Devrim broşürü s.53)

13- "...yoksul köylülüğün proleterleşmeyi bir ölçüde kurtuluş sayması olgusu Türkiye gibi ülkelere özgü bir haldir." (Mihri Belli. Millî Demokratik Devrim broşürü s.54)

14- "...bu yoksul köylü kitlesinin yarı proleter olmayan kesimi, yarı proleter ya da tam proleter bir statüye geçme olanaklarına sahip bulunmadıkları için köylü kalmaktadır. Yani gerçekte yoksul köylü işsiz yarı proleterdir." (Millî Demokratik Devrim broşürü s.55)

15- "...proleter devrimci parti sadece Türkiye proletaryasının ön müfrezesi olmakla yetinemez. Bu parti yoksul köylülüğün de siyasî örgütü olarak, saflarında yoksul köylülüğün en bilinçli, en fedakar devrimci çocuklarına yer verecektir." (Mihri Belli. Millî Demokratik Devrim broşürü s.56)

16- "Böylece partiye sosyalizmi benimsemiş olan burjuvası da toprak ağası da girebilir. Ama ciddi bir örgüt böylelerini kendi sınıfları ile bağlarını kesin olarak koparmaları şartıyla kabul eder. Ama yoksul saflarından gelen bir proleter devrimciden bunun tam tersi istenecektir. Ondan Türkiye toplumunun en yoksul, en çok ezilen kitlesini teşkil eden yoksul köylülükle en sıkı bağlar kurması ve proleter devrimci örgütün mücadelesini bu devrimci kitleyi kucaklayabileceği olanakları sağlaması istenecektir. Çünkü Türkiye şartlarında proleter devrimci örgüt yalnız işçilerin değil, aynı zamanda yoksul köylülüğün de öz örgütü olmakla yükümlü bulunmaktadır." (Mihri Belli Millî Demokratik Devrim broşürü s.57)

Ve bu görüş en son gene Aydınlik sosyalist dergi unsurlarının çıkardığı Öncü Devrimci TİP Haberlerinde devam ettirilmekte ve bu örgüt

anlayışı paylaşılmadığı için TİP İstanbul İl kongresinde uzlaşmaya gitmedikleri söylenmektedir.

"Örgüt konusunda farklı şeyler söylerken, örgüt konusunda uzlaşmaz. Eğer örgüt konusunda uzlaşırsak TİP'i proletaryanın ve yoksul köylülerin örgütü yapamayız."

Aydınlık sosyalist derginin ana devrimci görev, ana devrimci görev ve giden yol ve acil mesele açısından görüşlerinin geniş bir aktarmasını yaptık.

Özet olarak diyebiliriz ki: Millî demokratik devrimde hegemonya konusunda Aydınlık sosyalist dergide hakim görüş "proleter - yoksul köylü (emekçi)" hegemonyası olması gerektiği yolundadır. Bu sağ bir görüştür. Ve gerek Aydınlık sosyalist dergi 15.sayıda ve gerekse Türk Solu'ndaki yazılardan beri ve Aydınlık sosyalist dergi yayanlarından, Millî Demokratik Devrim broşüründe açıkça savunulmaktadır. Zaten bu görüş Aydınlık sosyalist derginin parti konusundaki görüşlerinin bir sonucundan gayri birşey değildir. Gerçekleştirilmesi gereken parti, "Türkiye'nin şartları gereğince" "aynı zamanda yoksul köylü yığınlarının da öncü müfrezesi olan bir siyasî örgüt" olarak tesbit edilince elbette ki bu partinin (işçi sınıfının devrimde hegemonyası partisi aracılığıyla gerçekleşeceğine göre) hegemonyası demek, "proleter-yoksul köylü(emekçi)" hegemonyası demek olacaktır. Elbet bu her iki tesbit Türkiye'nin özel şartlarının tahlili iddiasına dayanmaktadır.

Önümüzdeki görevin partinin gerçekleştirilmesi olduğunda doğru bir tesbit yapan Aydınlık sosyalist dergi, bu partinin bir "sosyalist emekçi partisi" olduğunu söylemekte, bunun için yapılacak ilk şeyin Aydınlık sosyalist dergi saflarına "mücadelenin geleneğini" ve "adil hiyerarşisini" kabul ederek katılmak ve TİP'i "işçi sınıfı ve yoksul köylülerin öncü müfrezesi" yapmak için mücadele olduğunu belirtmektedir.

Maddelersek:

1- Aydınlık sosyalist dergiye göre millî demokratik devrim "proleter-yoksul köylü (emekçi)" hegemonyasında olacaktır.

2- Proleter sosyalist hareketin gerçekleştirmek görevinde olduğu parti "işçi sınıfı ve yoksul köylünün öncü müfrezesidir."

3- Bu partinin gerçekleştirilmesi için yapılması gereken ilk şey, Aydınlık sosyalist dergi saflarına katılmak ve TİP içinde çalışarak TİP'i "işçilerin ve yoksul köylülerin" partisi yapmak için mücadele etmektir.

Aydınlık sosyalist derginin bu görüşleri yukarıda belirttiğimiz gibi Türkiye'nin somut şartlarının somut tahlilinde dolayısıyla anti-emperyalist ve demokratik güçlerin konumunda, fonksiyonlarında ve genel olarak özellikle yarı proletarya ve köylülük konusundaki sınıflamada ve

proletarya partisinin sınıf temeli konusunda yaptıkları hatalardan doğmaktadır.

Şöyle ki; Özetlersek: Aydınlik sosyalist dergi Türkiye şartlarında yoksul köylülüğün en çok ezilen, sefalet içinde olan kitle olduğunu söylemekte, Türkiye'de "yoksul köylü durumundan şehir proletaryası durumuna geçiş köy emekçisinin hayatında özlenen bir değişikliktir." demekte ve bunun Türkiye gibi ülkelere özgü bir hal olduğunu belirtmektedir. Bundan dolayı yoksul köylülüğün proletarya ile kader birliği etmek durumunda olduğunu ve bu nedenle proleter ~~sosyalist örgütün Avrupa~~ ülkelerinin tersine ülkemizde yoksul köylüleri de örgütlemek zorunluğuyla karşı karşıya kaldığını söylemektedir. Bununla Türkiye'de proleter devrimci teoriyi kılavuz edinen örgütün yalnız işçi sınıfının değil, ~~yalnız~~ yarı proletaryanın değil yoksul köylülerin de öncü müfrezesi olmak durumunda bulunduğu ve proleter sosyalistlerin böyle bir "sosyalist emekçi partisinin" kurulması göreviyle karşı karşıya olduğu Aydınlik sosyalist dergi tarafından öne sürülmektedir.

Aydınlik sosyalist dergi tarafından proletarya partisinin sınıf temelini ithal edilen yoksul köylülük Aydınlik sosyalist dergi çevrelerinde (Aydınlik imzalı yazılarda) küçük burjuva genel sınıflaması içinde ele alınmaktadır. 2. Millî Demokratik Devrim broşüründe ise bu konu tamamen bulanıktır. Önsözde "orta köylülükten ve şehir küçük burjuvazisinden ayrı olarak" ele alınmaktadır. (Nitekim broşürde "küçük burjuvazi" bölümünde şöyle diyerek, yoksul köylülüğü küçük burjuvazi dışında bırakmış açıkça görülüyor. Bu başlık altında, burda orta köylülüğü, şehir küçük burjuvazisi -esnaf, zenaatkâr- ve küçük burjuva kökenli asker-sivil aydın zümreyi ele almakta, küçük burjuvazi kapsamına bu ~~üç~~ ~~kat~~ ~~eg~~ ~~ori~~ ~~yi~~ sokmaktayız.) Yarı proleterler ve yoksul köylüler bölümünde ise; "...bu kitlenin (yoksul köylünün) büyük bir çoğunluğunu yarı proleterler teşkil eder." denerek, yoksul köylülüğün bir kısmının yarı proleter, bir kısmının da yarı proleter olmadığı belirtilmekte, hemen altında ise yoksul köylülük için "işsiz yarı proleter"lerdir denerek genel olarak yarı proleter kategorisi içine sokulmaktadır. Daha aşağıda ise "Türkiye şartlarında proleter ~~devrimci~~ örgüt yalnız işçilerin değil, yalnız yarı proleterlerin değil, aynı zamanda yoksul köylülerin de öz örgütü olmakla yükümlü bulunmaktadır." denerek tekrar yarı proleter ~~kat~~ ~~eg~~ ~~ori~~ ~~si~~ ~~di~~ ~~ğ~~ ~~i~~ ~~n~~ ~~d~~ ~~e~~ ~~ğ~~ ~~i~~ ~~n~~ ~~d~~ ~~e~~ gösterilmektedir.

Aydınlik sosyalist dergi ve bir kısım ideologları bu noktada "cesaretle" Marksizme bir katkı yapmak istemekte ve fakat katkı yapayım derken kafaları karıştırmakta ve bilimsel sosyalist parti anlayışının yerine ne ne olduğu belli olmayan bir parti anlayışı almaktadır. Yani proleter

ya partisinin sınıftanmali dinamitlenmektedir . Aydınlık sosyalist dergi sayılarında yoksul köylülük, küçük burjuva genel sınıflandırması içinde ele alınmaktadır. Daha önce Türk Solu'nda Mihri Belli'nin yazılarında ve 1.Millî Demokratik Devrim broşüründe de aynı şekilde ele alınmakta idi. 2.Millî Demokratik Devrim broşüründe ise küçük burjuva genel sınıflaması dışında ele alınmakta, fakat hangi kategori içinde yer aldığı da bulanık kalmaktadır. Adeta yoksul köylülük nerde olduğu belli olmayan garip bir kitledir.

Aydınlık sosyalist dergi tarafından mülkiyet durumu "az da olsa toprak ve üretim aracına sahip" olmakla, 2.Millî Demokratik Devrim broşüründe ise "bir taşlı tarlaya ve bazı ilkel tarım araçlarına sahibolduğu" şeklinde belirlenen yoksul köylü gerek Lenin'de ve gerek se Mao' da yarı proletarya içinde ele alınmaktadır. V.İ.Lenin şöyle diyor: "Köylülerin sömürülenleri ve emekçi yığınları bütün kapitalist ülkelerde aşağıdaki sınıflara bölünür:

1- ...

2- Yarı proletarya ya da yarı köylüler: Yani, yaşantılarını kısmen kapitalist nitelikte tarımsal ve sanayi işletmelerinde ücretli çalışmayla sürdürenler, kısmen de kendilerine ait yahut kiraladıkları ve ailenin ihtiyaçlarının bir bölümüne ancak karşılık veren bir küçük toprak parçası işliyerek sağlıyanlar." (İşçi Köylü İttifakı s.136)

Mao ise aynı konuda şöyle diyor: "Yarı proleterler; burada yarı proleterler denilenler beş kategoriden müteşekkildir: 1- Ortakçı köylülerin büyük çoğunluğu (ortakçı köylülerin büyük çoğunluğu sözüyle Mao, kısmen kendi topraklarını kısmen de başkalarından kiraladıkları topraklar üzerinde çalışan fakir köylüleri kastetmektedir.) 2- Fakir köylüler, 3- Zanaatçılar, 4- Çıraklar, 5- Gezginci esnaf. Ortakçı köylülerin büyük çoğunluğu fakir köylülerle birlikte köylük yerlerdeki kitlelerin büyük bir kesimini teşkil ederler. ...ortakçı köylülerin büyük çoğunluğu ile, fakir köylüler yarı proletaryaya girmekle birlikte ekonomik şartlarına göre aşağı, orta ve üst bölümlere ayrılabilir." (Teori ve Pratik s.132) Gene Mao 'Yeni Demokrasi' kitabında, 'Çin inkılâbının dayandığı kuvvetler' bölümünde, 'köylülük' başlığı altında üç kategoriye ele alıyor. 1- Zengin köylüler, 2- Orta köylüler, "üçüncü olarak, fakir köylü. Çin'de fakir köylüler ziraat işçileriyle beraber, zirai bölgeler nüfusunun %70ini teşkil ederler. Fakir köylüler ya hiç toprağı olmayan ya da yetersiz miktarda toprağı olan geniş köylü kitleleri, zirai bölgelerin yarı proletaryası.."

Açıkça görülmektedir ki, ne Lenin ne de Mao, yoksul köylülüğüne genel olarak köylülerin büyük yığınıyla karıştırarak, bu devrimci potansiyeli yüksek emekçileri gözden saklamakta ne de nerede hangi genel sınıf

lama içinde olması gerektiğini bulanıklaştırmaktadırlar. Onu yerli yeri ne oturtmaktadırlar; Onlar 'kırların yarı proletaryası'dır. Yoksul köylülerin yarı proleter vasfını tayin eden şey iş bulup bulamamaları gibi belirgin olmayan bir kriter değildir. Onların yarı proleterliğini tayin eden şey, ya hiç toprağı olmamak ya da yetersiz toprağı sahibolmaktır. Onun geçimini tamamlıyabilmek için yarıcılık, kiracılık veya bulabildiği zaman işçilik yapması yarı proleter vasfını belirlemez fakat üst, orta ve aşağı yarı proleter bölümünde yer almasında etkin olur. (Arkadaşların kriterini temel alırsak yetersiz toprağı sahibolan veya hiç toprağı olmayan bir köylü havalara iyi gittiği ve mahsulün bol olduğu yıllar Çukurova'ya inerek iş bulduğunda yarı proleter, bulamadığı yıl ise yoksul köylü olacaktır!)

O halde neden Aydınlık sosyalist dergi ve bir kısım yazarları tarafından nerede, yerde mi gökte mi olduğu belli olmayan bir Zümrüt-ü Anka kuşu haline getirilmekte ve proletarya ile aynı kefeye konmaktadır, yoksul köylülük. (Türkiye'nin şartları gereği!)

Yön'de başlayıp Türk Solu'nda devam eden (o zaman sadece bir klik hareketi olan) millî demokratik devrim görüşünde, öncülük ve parti konusu muğlak kalmış (özellikle başlangıçta tamamen susulmuş hattâ parti ile ilişkileri olmadığı söylenmiştir.) ve genel hatlarıyla bu konularda bir kısım doğru görüşlerin yanı sıra sağ görüşler ortaya konmuş ve geliştirilmiştir. Türk Solu'nun 1.sayısında herhangi bir partiyle ilintileri olmadığı söylenmekte 58.sayıda ise devrimci görev olarak TİP'i "emekçi sosyalist partisi" yapmaktan, 64.sayıda ise millî demokratik devrimde emekçi hegemonyasından söz edilmektedir.

Yiğit bir otokritikle kitleler önünde mahkûm edilmeyen bu sağ görüşler, Aydınlık sosyalist dergide bir kısım yazılarda, 'millî demokratik devrim teorisi, bilimsel sosyalist kesintisiz devrim teorisidir' dendiği halde, Aydınlık sosyalist derginin, parti ve millî demokratik devrimde hegemonya konusundaki görüşleri olarak (yeni ve kesin görünümlü formülasyonlar içinde ve bir kısım bilimsel sosyalist genel doğruların gölgesinde) sürmekte ve geliştirilmektedir.

Aydınlık sosyalist derginin millî demokratik devrimde hegemonya ve parti konusundaki tesbitlerinin temelini yoksul köylülük hakkındaki analizleri teşkil etmektedir. Oysa yukarıda açıkça gösterdik ki, yoksul köylülük yarı proletarya içersindedir. Halbuki Aydınlık sosyalist dergi ve Mihri Belli'nin broşür ve yazılarında öncelikle yoksul köylülüğün yer aldığı kategorinin ne olduğu bulanık bir hale getirilmekte ve sonra Türkiye nüfusunun yarısından fazlasını teşkil ettiği belirtilerek ve Türkiye'de en çok ezilen kitle olduğu söylenerek gerçekleştirilmesi gereken pro

leter sosyalist partinin bu kitlelerin de partisi, yani "işçi sınıfı ve yoksul köylülerin öncü müfrezesi" olması gerektiği söylenmektedir. Dolayısıyla millî demokratik devrimde hegemonyanın da "proleter-yoksul köylü (emekçi)" hegemonyası olması gerektiği savunulmaktadır.

Yoksul köylü kitlesi yukarda belirttiğimiz gibi kırların yarı proletaryasıdır. Yarı proletaryanın ise gerek millî demokratik devrimde gerekse onu izleyecek olan sosyalist devrim aşamasındaki konumu açıktır. Yoksul köylünün de içinde yer aldığı yarı proletarya her iki devrimde de proletaryanın değişmez ve temel müttefik gücüdür. Yani yarı proleteryanın bilimsel sosyalist kesintisiz devrim süreci içerisinde yeri daima yedek güçler arasındadır. Her iki devrimde de öz güç Leninist strateji ilkeleri gereğince işçi sınıfıdır. Ve devrimde güçler meselesinde tartışılması gereken yan yedek güçlerin proletarya ile ve birbirleriyle olan karşılıklı durum ve ilişkileridir. Çünkü devrimci aşamalarda değişen güçler, değişebilecek olan güçler yedek güçlerdir. Devrimin başlıca vuruşunu yapacak olan, öz güçtür. Bu konumunda tek ve değişmezdir. "İki karşıt ordunun öz güçleri her zaman ne ise odur ve az çok hazırlığına göre bütünü ile güdülür. İki öz güç karşılaşırken en çok dikkat edilen şey: dost ve düşman yedek güçlerin durumlarıdır. Yedek güçler hesaba katılmadıkça ve ayarlanmadıkça, hiçbir öz gücün alın yazısı kestirilemez." (Hikmet Kıvılcımlı Klâsik anlamıyla strateji ve taktik nedir? yazısından Aydınlik Sosyalist dergi sayı11 sayfa372)

Nitekim V.İ.Lenin şöyle diyor: "Yalnız proletarya, en yoksul köylüleri (programımızın ifade ettiği gibi yarı proleterleri) yöneterek savaşın sebep olduğu yaraları sarabilir ve sosyalizme doğru mutlak surette zorunlu olan, acil bir hale gelen ilk adımları atabilir; işte bizim sınıf siyasetimizi belirleyen ilke budur." (İşçi Köylü İttifakı sayfa47) Gené V.İ.Lenin diyor ki; "Proletarya ancak bütün emekçilerin ve sömürülenlerin öncüsü olarak, sömürücülerin iktidardan uzaklaştırılması için mücadelede onların başı olarak hareket ettiği ve savaştığı takdirde ki, sosyalizm davası yolunda eylemde bulunan gerçekten devrimci bir sınıf olabilir; ki bu da sınıf mücadelesini köylere götürmeden, köy emekçi emekçi yığınları şehir proletaryasının devrimci örgüt çevresinde birleşmeden ve nihayet köy emekçilerinin şehir işçileri tarafından eğitimi sağlanmadan olmaz." (İşçi Köylü İttifakı sayfa135)

Görüldüğü gibi Lenin yoksul köylülerin de içinde bulunduğu köy emekçi yığınlarının işçi sınıfı tarafından yönetilmesinden ve dikkat edilsin proletaryanın devrimci örgütü "çevresinde" (içerisinde, yönetici olarak değil) birleşmesinden söz ediyor.

Yarı bağımlı ve yoksul, fakir köylülüğün ziraat işçileriyle beraber kırların nüfusunun %70ini oluşturduğu Çin'de aynı konuda Mao diyor-

ki: "Fakir köylüler, ya hiç toprağı olmayan yahut yetersiz miktarda toprağı olan geniş köylü kitleleri, zirai bölgelerin yarı proletaryası, Çin inkılabının en sağlam kuvveti proletaryanın tabii ve en güvenilir müttefiki inkılabın başlıca gücüdür. Fakir köylüler ve orta köylüler **ancak** proletaryanın önderliğı altında kurtuluşlarını sağlayabilirler. Proletaryada ancak fakir ve orta köylülerle sağlam bir ittifak **kurulduktan** sonradır ki, inkılabı zafere ulaştırabilir." (Yeni Demokrasi sayfa 96) Görüldüğü gibi Mao'da yarı proletaryayı (ve tabii yoksul köylülüğüde) temel müttefik güç olarak yedek güçler içerisinde saymaktadır.

Gelelim Aydınlik Sosyalist dergi ve bir kısım yazarlarınının "Türkiye'nin özel şartlarını bilmeyen bir kimse, yoksul köylü yığınlarına bu yığınlarla az da olsa toprak ve üretim aracına sahip köy küçük burjuvazisini teşkil etmeleri bakımından, toplumda proletaryanıninkine az çok eşit bir statü tanınmasını eleştirebilirler." (Aydınlik Sosyalist dergi sayı15 sayfa177) şeklinde ifadesini bulan fikirlerine: **Yani; proleter** sosyalist partiyi emekçi partisi (yani partinin sınıf temelini işçi-yoksul köylüye dönüştüren), milli demokratik devrimde hegemonyayı da emekçi hegemonyası yapan (yani devrimci stratejide öz gücü değiştiren) iddianın temelini oluşturan "Türkiye'nin özel şartları"na. Acaba **"yoksul köylülüğün proleterleşmeyi bir ölçüde kurtuluş sayması olgusu Türkiye gibi ülkelere özgü bir hal"midir?** Ve bu özellik proleter sosyalist partinin sınıf temeline yoksul köylülüğün ithalini gerektirir mi? Kapitalleşme sürecindeki bütün ülkelerde yoksul köylüler şehire gelmeyi ve onun köye oranla yüksek olanaklarından yararlanmayı ister ve özler. Bütün böyle ülkelerde ve tabii Türkiye'de de köyler itici şehirler çekicidir. Ve elbette ki köyden şehire gelen yoksul köylü şehirde iş imkânları arayacaktır. Ve önünde genel olarak iki alternatif vardır; gezginci esnaf olmak (yani şehir yarı proletaryasına dahil olmak) ya da daha garantili olduğu için ve çoğunlukla işçi olmak (yani şehir proletaryasına dahil olmak). Onun daha çok özlediği şey işçi olabilmektir. Ve bu Çin de de böyleydi. Hatta yoksul köylülük Türkiye'dekinden daha geniş bir kitle teşkil ediyordu. Fakat Çin proleter sosyalistleri bundan **dolayı** ne proleter sosyalist partinin "işçilerin ve yoksul köylülerin öncü müfrezesi" olması gerektiğini ve ne de milli demokratik devrimde **"emekçi hegemonyasından"** söz ettiler. Onlar yoksul köylüleri yerlerine oturtular. Yoksul köylüler, kırların yarı proletaryası ve proletaryanın doğal ve en güvenilir müttefiki ve başlıca müttefikidir.

Yarı proletarya bağımlı ve yarı bağımlı ülkelerde gerek milli demokratik devrimde ve gerekse sosyalist devrimde proletaryanın temel müttefiki olmaktadır. Hiç bir zaman proleter sosyalist partinin sınıf teme

line dolayısıyla devrimin öz gücüne dahil edilmezler. Aksini iddia etmek diyalektiğin yeterince kavranmadığının delilidir. Proleter sosyalist mücadele sosyal mesele gözümlene kadar sürecektir. Ve bundan dolayı sonuna kadar varolacak olan sınıfın (proletaryanın) ve partisinin yürüteceği bir harekettir. Çünkü diğer sınıf ve tabakalar diyalektik gelişim içerisinde çözülmek ve yok olmak durumundadırlar. Gelişen ve güçlenen sınıf proletaryadır. Ve bu nedenledir ki Marksistlerin çabalarının sınıf temeli yalnız ve yalnız proletaryadır. Stalin diyorki: "...nasıl bir zamanlar feodal sistemin yerini kapitalist sistem aldıysa, kapitalist sistemin yerinide sosyalist sistem alacaktır.

Onun için, çabalarımızı, bugün en hakim gücü meydana getirmiş de olsalar, toplumun artık gelişmeyen tabakaları üzerine değil, bugün hakim güç sayılmasalar bile, gelişen ve önünde geniş bir geleceği olan tabakaları üzerine dayandırmalıyız.

Geçen yüzyılın seksenlerinde, Marksistler ve Narodnikler arasındaki mücadele döneminde, Rusya'daki proletarya, nüfusun önemsiz azınlığına meydana getirirken, köylüler nüfusun geniş bir çoğunluğunu meydana getiriyorlardı. Ama köylüler bir sınıf olarak çözülürken, işçiler sınıf olma yolunda hızla geliyordu. Ve proletaryanın bir sınıf olarak gelişmesi yüzündendir ki, Marksistler çabalarını proletaryaya dayandırmışlardır. Bunda da yanılmamışlardır. Çünkü bildiğimiz gibi, sonradan proletarya önemsiz bir güç olmaktan çıkıp birinci derecede tarihi ve politik bir güç olarak gelişti. Bu yüzden, politikada hata yapmamak için, hep i leriye bakılmalıdır, geriye değil." (Diyalektik ve Tarihi Materyalizm sayfa17)

İşte bunun içindir ki proletarya sosyal meseleyi halledecek olan sınıftır. Ve proleter sosyalist partinin sınıf temeli proleter sınıf temelidir, ona dayanır. Bu temele başka sınıf ve tabakaları ithal etmek tamamen yanlış ve diyalektik gelişimi göz önüne almayan bir tutumdur.

Yarı proletarya (yoksul köylülükte) diyalektik gelişim içerisinde; milli demokratik devrim ve sosyalist devrim sanayileşmenin gerçekleşmesi sürecinde çözülen, yok olacak, proletaryaya dahil olacak olan bir kitledir. Bugün bu kitlenin öncü müfrezesi olan parti yani; proleter ve yarı proleter sınıf temeline dayanan parti, "işçi sınıfının örgütlü öncü müfrezesi" olan parti; proleter devrimci parti değildir. Yarı proletaryasında, proleter sosyalist teoriyi kılavuz edinen partinin sınıf temeline sokulabileceğini iddia etmek kesintisiz devrim sürecinde bugün başka yarın da başka nitelikli bir parti anlayışını savunmaktır. Yukarıda gösterdiğimiz gibi kesintisiz devrim sürecinde diyalektik gelişimin gereği olarak yarı proletarya (ve tabii yoksul köylülükte) yok olacağına göre bugün "sosyalist emekçi partisi" olan bu parti yarın nitelik

değiştirecektir. Çünkü bugünkü sınıf temeli proleter ve yarı proleter olarak tesbit edilmiştir. Ve bu mantığı devam ettirirsek yarı proletarya yok olunca, yani; proletarya saflarına katılınca partinin sınıf temeli değişmiş olacaktır. Engels diyorki: "Biz küçük köylünün kaçınılmaz yok oluşunu öngörürüz, ama bu yok oluşu hızlandırmayı asla görev saymayız."

Arkadaşların proleter sosyalist teoriyi kılâvuz edinen partinin sınıf temeli konusundaki görüşleri kabul edilirse; yukarda **belirttiğimiz** nedenlerle en erken, milli demokratik devrim gerçekleşmeden proletarya partisi (bütün büyük ustaların belirttiği, bütün dünya ve yarı bağımlı ülkeler devrimci pratiğinin gösterdiği ve bütün dünyada bilinen anlamda) kurulamayacaktır. O zamana kadar gene arkadaşların mantığına göre ancak proleter ve yarı proleter sınıf temeline dayanan "emekçi partisi" kurulabilir, kurulması gereklidir. Bu "tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye kurulmadan proletaryanın öz örgütü kurulamaz" görüşünün değişik ve yeni formülasyonundan gayri nedir?

Burada Aydınlik Sosyalist dergiyi ve bir kısım yazarlarını yoksul köylülüğü proletarya partisine ithal etmeğe iten en önemli nedenlerden biride, arkadaşların proletarya partisinin niteliklerinin sağlıklı bir tesbitini çeşitli açılardan yapamamalarıdır. (Bu konuda ana görüşlerimizi geçen yazımızda belirtmiştik.)

YANI PARTİ KİMİN PARTİSİDİR? sorusuna tam cevap verememeleridir. **E**vet parti kimin, kimlerin partisidir?:

1- Üyelik açısından: Parti; partiye üye olan, onun azami ve asgari programını benimsemiş, demokratik merkeziyetçi parti disiplinine bağlı **BÜTÜN MARKSİST-LENİNİST'LERİN PARTİSİDİR.**

2- Parti ve demokratik kitle örgütleri arasındaki bağlar açısından: Parti; kendisi tarafından örgütlendirilmiş her türlü **KİTLE ÖRGÜTLERİNİN PARTİSİDİR.**

3- Asgari program açısından: parti, başta işçi sınıfının ve yoksul köylülerin olmak üzere anti emperyalist ve demokratik güçlerin, kısaca **BÜTÜN HALKIN PARTİSİDİR.**

4- Azami program açısından: parti, **İŞÇİ SINIFININ PARTİSİDİR.**

Meseleyi bu doğru biçimde ortaya koyunca, proletaryanın anti emperyalist güçler içersinde iki buçuk milyonluk bir kitle olarak devrimde hegemonyasına kuramıyacağından kuşkuya düşerek bugünün Türkiye nüfusunda önemli bir kitle teşkil eden (fakat gözülen ve yok olacak olan) yoksul köylüleri proletarya partisine ithal edilerek hegemonyayı garantiye almaya kalkmak gibi gariplikler olmayacaktır. Nitekim Aydınlik Sosyalist dergi TİP komitesinin "Biz kimiz, neyin mücadelesini vermekteyiz?" bildirisinde bunun en açık ifadesini görmekteyiz. "Türkiye işçisini ve yoksul köylüsünü proleter devrimci çizgide ve milli demokratik devrim

doğrultusunda gerektiği gibi bilinçlendirir ve örgütlenirsek devrimde proletaryanın hegemonyasının gerçekleşmesi kaçınılmaz bir sonuçtur."

Oysa proletarya partisi asgarî programı açısından yukarıda belirttiğimiz gibi bütün halkın partisidir. Çünkü ondan ve onun asgarî programından gayri hiçbir sınıf ve program millî demokratik devrim aşamasında bütün halkın özelemlerini temsil edemez ve sonuna kadar gerçekleştiremez.

Onun hegemonyasını kurmasını sağlayacak olan (yani bütün anti emperyalist ve demokratik sınıf ve tabakaları onun ittifakını ve öncülüğü nü kabule zorlayacak olan) en önemli faktör budur.

Arkadaşları cephede hegemonyanın temini konusunda kuşkulu kılan temel nedenlerden biri de bizzat kendilerinin millî cephe konusundaki görüşleridir; millî cepheye bütün anti emperyalist sınıfların kendi öz partileriyle katılmaları gerektiği yolundaki görüşleridir. Bu görüş temel alındığında, bütün anti emperyalist sınıflar kendi öz partileriyle millî cephe içersinde yer alacaklardır. Bu durumda proletarya partisi ve proletarya millî cephe içersinde azınlıkta kalacak ve hegemonyayı sağlamıyacaktır. Onun için proletarya partisinin güçlendirilmesi gereklidir. Bunun için de yoksul köylülük proleter devrimci teoriyi kılavuz edinen partiye dahil edilmekte ve böylece hegemonya garantiye alınmış olmaktadır.

Oysa proletaryanın ve partisinin millî demokratik devrim aşamasındaki bütün bağımlı ve yarı bağımlı ülkelerde olduğu gibi, hegemonyayı sağlamak için böylesine bir kuvvet şıngısına ihtiyacı yoktur. Çünkü proletarya partisi asgarî programı açısından bütün halkın partisidir. Bütün halkın özelemlerini temsil eder. Geniş halk yığınlarına bu açıdan seslenir. Ve bütün halkı kendisini desteklemeye çağırır, çevresinde toplanmaya, örgütlemeye çalışır. Bunu genişli demokratik kitle örgütleri (kendisinin kurduğu veya kontrolündeki) aracılığıyla yapar. İşte onun hegemonyasını sağlayacak olan şey, esas faktör budur. Ancak, elbette ki bunun yanı sıra hegemonyanın sağlanmasında diğer emekçi sınıfların kendi meslekî ve politik örgütleri (var ise) ile olan ilişkiler ve onların kazanılması, anti emperyalist-demokratik halk cephelerinin teşkilinde önemli bir faktördür. Ancak unutmamalıdır ki millî demokratik devrim aşamasında, ittifak kurulan politik güçlerin yalpalaması, devrime sırt çevirmesi hallerinde proletarya partisinin silâhı kendi politikası ve bu politikanın yansıdığı asgarî programı olur ki, işte bu silâhlarla proletarya partisi bütün emekçi yığınlara seslenerek, onları çevresinde toplayarak millî demokratik devrim görevini tek başına üstlenir.

Aydınlık sosyalist dergide ve bu gurubun kitlesinde meselenin konuşulduğu birbirinden farklı şekillerde olmaktadır. "Proletaryanın ve yoksul

köylülerin partisi" anlayışı Mihri Belli'ye göre daha çok, Türkiye'nin kendine özgü şartlarının doğurduğu bir anlayıştır. Fakat diğer kişiler bu parti anlayışını teorik bir temele dayatma istegindedirler ve bu yol da yanlış yorumlara ulaşmaktadırlar.

Burada iki örnek vermekle yetinelim: Birincisi; Dev-Genç bölge yürütme kurulu görevlisinin, TİP Eminönü İlçesinde bu parti anlayışına savunmak için "Nisan Tezleri"ne dayanmak istemesi, ikincisi ve en genel olarak bu parti anlayışını savunmak için dünya devrimci pratiğinde önemli bir yeri olan bir sosyalist partinin %60 üyesinin yoksul köylülerden olduğunu belirtmesi. Mihri Belli'den değişik bir metotla girilen bu çabalar, teori ve pratikte söz konusu parti anlayışına dayanak aranmasından başka bir şey değildir.

Nisan Tezleri'nde proletarya partisi anlayışının teorik dayanaklarının bozulması bir yana, pekiştirildiği bir vakiydir. Diğer yandan, örnek verilen partinin tüzüğü (Aydınlık sosyalist dergi s.11) partinin yoksul köylülerin de öncü müfrezesi olduğuna dair tek bir ifade taşımamaktadır. Bizim dikkatimizi çeken; Mihri Belli'nin Türkiye'ye özgülükten kalkınması, bu gurubun kitlesinde inandırıcı karşılanmamakta teorik ve politik pratikte görüşlere dayanak aranmaktadır. Kanımızca; Proleter sosyalist parti anlayışı (her sosyalistin bellemesi ve etrafında birleşmesi gereken proletarya partisi ilkesi) "yoksul köylülüğün de öncü müfrezesi" şeklinde ancak "Türkiye'ye özgülük" iddiaları ile revize edilebilir, fakat buna dayanak bulunmaz. Ya parti anlayışını değiştirmek; ya da bu değiştirme çabasıyla mücadele etmek. Bu ikisinin dışında bir üçüncü yol yoktur; veproleter sosyalist parti ilkesi tek bir tanedir, evrenseldir.

O halde özetliyelim: Önümüzdeki ana devrimci görev proletaryanın örgütlü öncü müfrezesini yani proletarya partisini gerçekleştirmektir. "İşçi ve yoksul köylülerin öncü müfrezesi" olan partiyi, "sosyalist emekçi partisini" değil.

Aydınlık sosyalist dergi ve bir kısım yazarları ana devrimci görev ana devrimci göreve giden yol ve acil mesele açısından ana devrimci görevin (derhal yerine getirmemiz gereken görevin) proletarya partisinin gerçekleştirilmesi olduğunda doğru bir tesbit yapmakta ve fakat bu partinin sınıflı mahiyeti sınıf meselesi konusunda hata yapmaktadırlar. VE BU SİSTEMLEŞMEYE YÖNELİK BİR HATADIR; YANI PROLETER SOSYALİST PARTİ ANLAYIŞINDAN CİDDİ BİR SAĞ SAPMA EĞİLİMDİR.

Dolayısıyla millî demokratik devrimde hegemonya konusunda da Aydınlık sosyalist dergi paradoksal fikirlerin yer aldığı bir platform olmaktadır.

Bir yandan: "Millî demokratik devrim ancak proletaryanın öncülüğünde söz konusu olabilir." (Mahir Çayan. Aydınlik sosyalist dergi sayı 15 s.194) Öte yandan aynı sayıda Aydınlik imzalı yazıda ise, "Türkiye gibi bir ülkede proleter devrimci teoriyi kılavuz edinen örgüt sadece şehir ve köy proletaryasının değil aynı zamanda yoksul köylü yığınların da öncü müfrezesi olan bir siyasî örgüt olmak durumundadır. Onun için Türkiye'de hem proletaryanın hem bu sınıfla tarihî kader birliği durumunda olan yoksul köylülerin de devrimde hegemonyasından yani proleter - yoksul köylü (emekçi) hegemonyasından söz edilmelidir."

Aydınlik sosyalist dergi cevaplamalıdır; hangisi doğrudur? En temel konuda birbirine tamamen zıt bu iki görüşten hangisi doğrudur?

Öncü Devrimci TİP Haberleri'nde bir yandan "örgüt konusunda farklı şeyler söylerken, örgüt konusunda uzlaşmaz. Eğer örgüt konusunda onlarla uzlaşırsak, TİP'i proletaryanın ve yoksul köylülüğün öncü müfrezesi yapamayız." (Öncü Devrimci TİP Haberleri, sayı 1, İstanbul İl kongresi) Öte yandan aynı bültende ve İstanbul İl kongresinde "TİP'i proletaryanın ve yoksul köylülüğün öncü müfrezesi" yapabilmek için hiçbir gurupla uzlaşmadıklarını söyleyen İstanbul proleter sosyalistlerinin imzasını taşıyan yazıda "TİP içindeki proleter devrimci mücadelemizin hedefi, TİP'i adına yaraşır bir parti, proletarya partisi haline getirmektir." denmektedir.

Aydınlik Sosyalist dergi cevaplamalıdır: Hangisi doğrudur? En temel konuda birbirine tamamen zıt bu iki görüşten hangisi doğrudur?

Aydınlik sosyalist dergi ve bir kısım yazarlarının millî demokratik devrimde hegemonya ve ana devrimci görev (parti) hakkındaki görüşleri işte böyledir.

Yazımızın başında Aydınlik sosyalist derginin ana devrimci görevin proletarya partisinin gerçekleştirilmesi olduğunda doğru bir tesbit yaptığını ve fakat bu partinin mahiyeti konusunda ciddi bir sağ sapma eğilimi gösterdiğini belirtmiştik. Aydınlik sosyalist derginin acil mesele konusundaki görüşleri ise şöyledir: Aydınlik sosyalist dergiye göre proleter sosyalist ideolojiyi kılavuz edinen partinin "işçilerin ve yoksul köylülerin partisinin" kurulması için yapılacak ilk şey Aydınlik sosyalist dergi saflarına katılmak, bu saflarda birlik olmak, TİP içinde ve TİP'i işçilerin ve yoksul köylülerin partisi yapmak için mücadele etmektir.

Bu acil meselenin yanlış tesbitidir. Çünkü proleter sosyalist hareket bugün ayrılıklar içindedir. Ve proleter sosyalist hareketin içinde çeşitli noktalarda ayrılan ve fakat ana devrimci siyasî çizgi içersinde olan gurupların varlığı bir realitedir. Bu guruplar hataların mihveri et

rafında doğmaktadır. Proleter sosyalist hareketin acil meselesi bu aleyh te durumu; ayrılıkları birliğe dönüştürmektir. Bunun yolu ise, ana devrimci siyasî çizgi içersinde yer alan gurupların TIP içinde kendi hatalarını düzeltmek için, oportünizme karşı, bilimsel sosyalizmin ilkeleri ışığında ve proleter sınıf temelinde birliğini sağlamaktır. Bunun için yapılacak iş bu gurupların mücadelelerinin ortak ilkelere bağlanması ve böylece birliğin ortamının hazırlanmasıdır. Aynı parti içinde türlü gurupların varlığı ancak liberal bir anlayışın kabul edebileceği bir durumdur ve bu durumun ortadan kaldırılması "devrimci" görünüşlü bir karnameyle sağlanamaz, ancak mevcut gurupların söz konusu ettiğimiz ilkeler ışığında kendilerini ve karşılarındakini arındırması ve bütün bunları neticede "devrimci birlik"i sağlamak için yapmasıyla sağlanır..... "Derhal birlik" in yerini; (ayrılıkların tesbiti ve proleter sınıf temel kazanma süreci içinde, hatalara-oportünizme karşı bilimsel sosyalizmin ilkeleri temelinde kurulacak olan) "devrimci birlik" olmalıdır. Kavranması gereken temel noktaları, ilkeleri biraz daha açıkliyalım:

Bunların birincisi gurupların varlığını kabul etmek (deve kuşu gibi başını kuma gömmek) ve bu ayrılığı birliğe çevirmek için bu guruplaşmaların ve bu guruplaşmaları doğuran hataların esas olarak hareketimizin bugünkü küçük burjuva sınıf temelinden (yani proleter sınıf temelinden yoksun oluşundan) doğduğunu kavrayarak bütün gurupların ve genel olarak proleter sosyalist hareketimizin proleter sınıf ~~temeli~~ kazanması için mücadele etmektir. Ana devrimci siyasî çizgi içersinde guruplaşmaları doğuran bütün hatalara, sapma eğilimlerine karşı ve öncelikle kendi hata ve sapma eğilimlerine karşı bütün gurupların amansız bir biçimde mücadele etmesi gereklidir.

İkinci olarak ana devrimci siyasî çizgi içersinde yer alan bütün gurupların ana ayırımın küçük burjuva sosyalizmi ile proletarya sosyalizmi arasında olduğunu unutmadan oportünizme karşı doğru bir mücadele yürütmesi. Yani oportünizme karşı geçen yazımızda Birlik İçin Karar Tasarısından aktararak belirttiğimiz, genel olarak dört ilkeye uygun ve özel olarak üç noktayı dikkate alan bir mücadele yürütmek gereklidir. Ancak oportünizme karşı böyle bir mücadele, oportünizme karşı devrimcilerin birliğini sağlayabilir ve oportünizmi yok edebilir.

Bugünkü dağınıklığın, guruplaşmaları doğuran karşılıklı **hataların** temel nedeninin özel olarak proleter sosyalist gurupların ve genel olarak proleter sosyalist hareketimizin bugünkü küçük burjuva sınıf temeli yani; proleter sınıf temelinin yokluğu olduğunun kavranması ve proleter sınıf temelinin kazanılması için mücadele edilmesi gereklidir.

Bütün gurupların bunların hepsini bilimsel sosyalizmin ilkelerinden

sapma göstermeksizin ve onu her gün daha iyi öğrenmeğe, işçi sınıfına ve geniş halk yığınlarına yaymağa çalışarak yapması gereklidir.

Aydınlık Sosyalist dergi proleter sosyalist hareketimizin bu günkü acil meselesinin ana devrimci siyasi çizgi içersindeki devrimci gurupların birliği olduğu gerçeğini kabul etmemektedir. Çünkü arkadaşlara göre kendilerinden gayrı proleter sosyalist gurup yoktur. Kendilerinden gayrısı oportünisttir! Ve bunun için de proleter sosyalist olabilmenin Aydınlık Sosyalist derginin saflarına katılmaktan gayrı yol yoktur. Bu de ve kuşu politikasından gayrı bir şey değildir!

Derhal sormak gerekir hangi saflardır bunlar? Hangi maddi bağ oluşturmaktadır saflarınızı? Hali hazırda böyle bir şey olmadığına göre her kırmızı Aydınlık'cıyım diyen, her Aydınlık okuyan ve ilh. saflarımızı oluşturursa gerektir.

"Bütün guruplar şu veya bu ana guruba sempati duyuyor. Bu guruplarla ancak ideojik bir aksiyon içinde görünüyor. Fakat asla bir disiplin ve örgüt bağı olmadan ... Bu gün herhangi bir gurup hiç bir köklü ilişki kurmadığı bu sempatzizan guruplar toplamını kendi saflarında sayıyorsa böyle bir gurubun 'saf' anlayışı menşevikçe bir anlayıştır." demiştik geçen sayımızda.

Evet böyle bir 'saf' anlayışı menşevizan bir anlayıştır. Ve kendisinden gayrı siyasi çizgide yer alan bütün gurupları oportünizmle itham ederek dağılmalarını ve kendi saflarına iltihaklarını istemek ise, acil meselenin halli için ilk adımı atmakta SOL SEKTER BİR TUTUMDUR!

Milli demokratik devrimde hegemonya konusunda, proleter sosyalist teoriyi kılavuz edinen partinin sınıf temeli konusunda, yoksul köylülüğün hangi kategoride olduğu konusunda "saflarında!" tamamen zıt görüşlerin boy gösterdiği arkadaşların en doğru olmaktan söz etmeğe ve benden gayrısı oportünisttir demeğe hakkı yoktur!

Arkadaşlar dünya devrimci pratiğinde proletarya partilerinin kuruluş sürecini ve bu dönemlerde uygulanması gereken Leninist örgütlenme ilkelerini ve genel olarak Leninist parti anlayışını iyice öğrenmelidirler. Göreceklardır ki çeşitli ülkelerdeki proleter sosyalist mücadelelerde bilimsel sosyalizm önce çeşitli unsurlar tarafından benimsenmiş, bir çok guruplar, dernekler ve hatta partiler doğmuştur. Bunların bir kısmı kesin olarak ideolojiden saparak oportünizmin batağında kaybolmuştur. Fakat bir kısmı da; dünya görüşü olarak diyalektik ve tarihi materyalizmi tam olarak benimsemiş ve kavramış olanlar ise, ana devrimci siyasi çizgide kalmışlardır. Ancak, bunların bilimsel sosyalizmin ülke somut gerçeklerine uygulanmasında bir çok ayrılıklar olmuş ve fakat ideolojilerinin aynı oluşu süreç içerisinde onları somut durumların somut

durumların somut tahlilinde ve dolayısıyla sosyal pratikte ve proleter sınıf temelinde birleştirmiştir. Proletarya partileri işte bu birliklerden doğmuştur.

Arkadaşlarımız Türkiye proleter sosyalist hareketinde, genel olarak proleter sosyalist gurupların varlığını redderek proleter sosyalist hareketin, proletarya partisini yaratma yolundaki "acil meselesi" olan TİP içinde devrimcilerin birliği meselesinin hallini geciktiren bir hata yapmaktadırlar. BU SOL SEKTER BİR TUTUMDUR.

Gene arkadaşlar "acil meselenin" çözümünde en önemli noktada oportünizme karşı mücadelede SOL SEKTER BİR TUTUM içerisindedirler. Ve oportünizmle mücadelenin etkili ve devrimcileri birleştirici olabilmesi için uyulması zorunlu olan genel olarak dört ilkeye uymamakta ve özel olarak dikkat edilmesi gerekli olan üç noktaya dikkat etmemektedirler.

Arkadaşlar gerek il ve ilçelerdeki çalışmalarında ve gerekse kongrelerde, parti kitle sinin yer yer sapmaların, oportünizmin safında direnmesinden öfkeye kapılmakta ve yanlış davranışlara yönelmektedirler. İdeolojik mücadele konusunda bilimsel sosyalizme bir katkı yaparak, bir diğer ideolojik mücadele yolunun da "DEVRİMCİ ŞİDDET" olduğunu söylemekte ve uygulamaktadırlar. Bunun en somut örneği İstanbul İl Kongresidir.

Ana devrimci siyasi çizgi içerisinde yer alan gurupların, karşılıklı hataların mihveri etrafında doğduğunu yukarda ve geçen yazımızda belirtmiştik. O halde devrimci birlik için bu hataların yok edilmesi gereklidir. Ve bu işe bütün guruplar kendi hatalarını düzelterek, yok ederek başlamalıdır.

Oysa Aydınlik Sosyalist dergi hiç bir zaman böyle bir şeye yanaşmamıştır. Daha Aydınliklar ayrılmadan 15 gün önce Tam Bağımsız Gerçekten Demokratik Türkiye gerçekleşmeden, proletaryanın öz örgütü kurulamaz diyen bir yazar öz eleştirisini yapmadan boy göstermiştir Aydınlik Sosyalist dergi saflarında. Ve bugün bu görüş değişik bir formülasyonla Aydınlik Sosyalist dergi "saflarında" hakim görüştür. Kendilerine İstanbul İl Kongresinde yöneltilen hataları mahkûm etme ve öz eleştiri çağırısına ise hiç bir cevap vermemişlerdir. Arkadaşlar dikkat etmelidirler herkesi kabule çağırdıkları "mücadelenin geleneği" bu tavırları ile bir pranga gibi kendilerini hatalarına ilelebet bağlamaya.

Öz eleştiri yapmayanlar, kendi hatalarını düzeltmeğe çalışmayanlar bu günkü guruplaşmalar sürecini, dağınıklığın devamını sağlamaktan ve proleter sosyalist guruplar arasındaki gelişmeleri uzlaştırmaz duruma getirmekten gayri bir iş yapmış olmazlar.

Arkadaşlar oportünizmle mücadelede, bugün için özel olarak üç noktada dikkate almamaktadırlar.

Hatalarla oportünizmi birbirinden ayırmadıkları için, 'kendilerinin-
den başka bütün guruplara oportünist demekteler. Bu, bölücü bir tu-
tumdan, "gurup şovenizminden" gayrı bir şey değildir.

Arkadaşlar "Acil meselenin" hallini geciktiren oportünizm ve hata-
larla diğer sapmaları birbirinden ayırmadıklarından proleter sosyalist-
leriyle oportünistler arasındaki ana gizgiyi çekememekte ve dolayısıyla
oportünizme karşı mücadeleyi zayıflatmaktadırlar. Çünkü birincilere kar-
şı tutumumuz ile ikincilere karşı tutumumuz farklıdır.

Arkadaşlar oportünistlikle parti içi kitlesini birbirinden ayırma-
dıkları için ve ideolojik mücadele aracı olarak gördükleri "fiili şid-
det" ve "ideolojik şiddet"i kullandıklarından, oportünizmin eline bir
kitle ve koz vermektedirler.

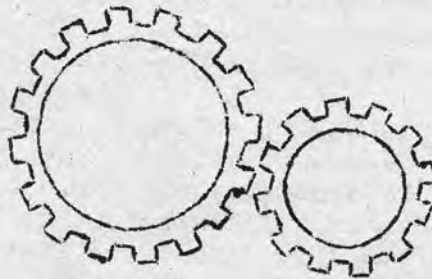
İşte arkadaşlarımız oportünizmle mücadelede yukarda belirttiğimiz
yanlış tutumlarıyla proleter sosyalistlerin birliğini, yani acil mesele
nin hallini geciktirici bir duruma düşmektedirler.

Arkadaşların diyalektik ve tarihi materyalizmi dünya görüşü ola-
rak benimsedikleri açıktır. Ancak bugün dayanmakta oldukları temel kü-
çük burjuva sınıf temelidir. Bu, arkadaşların bugüne kadarki çalışma
tarzlarının ve alanlarının sonucudur. Hatalarının ve Leninist örgütlen-
me anlayışından gösterdikleri sapma eğiliminin en önemli nedeni budur.
Zaten proleter sosyalistlerinin birliği yani acil meselenin halli özel
olarak proleter sosyalist gurupların ve genel olarak proleter sosyalist
hareketimizin proleter sınıf temeli kazanma mücadelesi sürecinde ve pro-
leter sınıf temeli üzerinde olacaktır.

Proleter sosyalist hareketimiz hatalardan ve sapma eğilimlerinden a-
rınacak, oportünizm yok edilecek, sosyal pratik içerisinde proleter sos-
yalist hareketimiz proleter sınıf temelini kazanacaktır.

VE İŞTE PROLETER SOSYALİSTLERİNİN BU BİRLİĞİ ÜZERİNDE, TÜRKİYE PRO-
LETARYASININ DEMİRDEN. DİSİPLİNLİ, GÜÇLÜ VE BÜYÜK PARTİSİ DOĞACAKTIR.

(Gelecek sayıya devam edeceğiz)

İZSAL GREVİ ANKETİ VE GÖZLEM SONUÇLARI

E.Uyar

İzsâl, kalorifer radyatörü, su sayaçları dökümü yapan bir fabrika dır. 681 işçi çalıştırmaktadır. İşçiler hiç bir sendikaya bağlı değılken Maden-İş'e üye olmaya başlamış bunun farkına varan patron, çeşitli bahanelerle bu işçileri işten çıkarmaya ve Maden-İş'in fabrikaya girmesini engellemeye çalışmıştır. Bu arada çok sayıda işçiyi üye yapan Maden-İş, işçi atılmasının sağladığı potansiyeli değerlendirerek greve gitmiştir. 681 işçinin 545 i greve katılmış, geriye kalan 136 işçinin büyük bir kısmı memleketine gitmiş, 10-15 kişilik; ustabaşı ve postabaşların çoğunlukta olduğu bir gurup da greve karşı tavır alarak katılmamıştır. Maden-İş fabrikanın karşısındaki arsayı kiralliyarak grev sahası yapmış ve 545 işçiyi bu rada toplamıştır. İşçilerin hepsi her gün grev sahasına gelmekte ve verilen görevleri yapmaktadırlar. Geceleri de 60ar kişilik guruplar halinde grev sahasında kalmaktadırlar.

545 işçinin %13ü tesadüfî örnek leme metoduyla seçilmiş ve anket işçilerin içinde bulundukları yaşama koşullarını, sendike, grev hakkındaki düşüncelerini, siyasal tavırlarını izlemek amacıyla uygulanmıştır. 6 kişilik bir ekiple 3 gün süren çalışmanın sonunda elde edilen verilere dayanarak şunları söyleyebiliriz:

A- İşçilerin ana nitelikleri ve içinde bulundukları yaşama ve çalışma koşulları: Greve katılanların bu iş yerinde kaç yıldır çalıştıkları sorulduğunda %11,1 nin 1 yıldan az %59,8inin 1-5 yıl, %19,4ünün 6-10 yıl, %9,7sinin 11 yıldan fazla çalıştığı öğrenilmiştir.

Bu iş yerine gelmeden önce yaptıkları işe bakıldığında %32,2 nin

imalât sanayiinde, %16,6sının tarım kesiminde, %13,9unun küçük esnaf,%6,5inin ise diğer mesleklerde çalıştığı görülmüştür.

İşçilerin baba mesleklerinde büyük bir farklılık görülmemekte ve %84,1 nin babası rengber yahut küçük toprak sahibi, %5,5i işçi %3,9 u esnaf, %3,9u memur, %2,6sı da diğer mesleklerdendir.

Görüşülen işçilerin %66,8i köyde ortalama 35-40 dönüm kadar toprağa sahiptir.

Aylık ortalama gelirleri, %11,1 inin 500 TL.den az, %77,8inin 500-1000 TL., %11,1nin de 1001-2000 TL dir. %61,1 i gecekonduda, %16,6 sı ahşap evde oturmakta ve %30,5i ev sahibi, %65,2si kiracıdır. Kirada oturanların %80i 100-200TL arasında kira ödemekte, 200TL sınırın üstünde kira ödeyen %6yı geçmemektedir.

İşçilerin %82si evli, %16sı bekâr ve evli olanların %98inin aile si İstanbul'da, %2sinin memlekette dir. Aileler ortalama 4 kişiden oluşmakta ve oturdukları konut, %34 ünde 1 odalı, %43ünde 2 odalıdır.

Ay sonuna doğru %42si geçim zorluğundan ötürü arkadaş yahut diğer tanıdıklarından borç almaktadır. İşçilerin büyük çoğunluğunun ailelerinde kendilerinden başka çalışana rastlanmamıştır.

Ortalama 21,50TL. ücretle çalışan işçilerin içinde götürü olarak parça başı çalışanlara rastlanmış ve bunların çoğu zaman 25-30TL.yey miyeyi bile alamadıkları görülmüştür.

İşçilerin %90 ı kavalandırmanın kötü olduğunu, kum ve toz yuttuklarını bu yüzden hastalandıklarını söylerken, %64ünün bu yüzden çeşitli hastalıklara tutulduğu tesbit edilmiştir. İşçilerin %89u kullandıkları alet ve cihazların eski ol

duğundan, arızalı olduğundan çok şikayet etmiş ve gene %64'ünün bu yüzden sakatlığa %26'sının da organ kaybına uğradığını belirtmişlerdir. Bu konuda %92'si, patronun tedbir almadığını ilâve etmiştir.

B- Sendika ve Grev:

İşçilere, or, çok büyük tehlikenin kendilerini greve götürdüğünü söyledüğümüzde, birden fazla sebep göstererek %59,4ü "ücret azlığı ve maddî sıkıntı"dan, %63,8i "sosyal haklarımızı almak için" şeklinde cevap vermiştir. Bu iki guruptaki cevapların yaygınlığını, bu iş yerinden önce yaptıkları işe göre değerlendirecek, özetle iki gurup cevaba "her ikisi" şeklinde ağırlık tanıma, imalat sanayiinden gelenlerde %16,6, tarım kesiminden gelenlerde %33,3'tür. Birinci gurup, sanayine özgü hakları daha bilinçli isterken ikinci gurup ekonomik istekler ile bir takım sosyal haklara birlikte sarılmaktadır. Grev nedeninin, farklı kesimlerden gelen iki gurupta ücret artışı istemelerin bir sıra "sosyal haklar" şeklinde de ifade bulması son yıllardaki bu ve benzeri eylemlerin işçilere belli bir bilinç seviyesi kazandırdığı anlamına gelmektedir.

Görüşülen işçilerin %76,5i her kesin greve katılmak istediğini, %23,6'sı da greve katılmak istemeyenlerin bulunduğunu söylemiştir. "Grev ve katılmak istemeyenler oldu" diyenlerin %50'si greve katılmayan arkadaşlarını ikna etmeye çalışıyorlar ve bunların bir kısmının ikna olduğunu, bir kısmının da sonra gelip greve katıldığını belirtmişlerdir.

İşçilerin büyük çoğunluğu harekete katılmayan arkadaşlarının varlığından haberdar bile değillerdir. Haberdar olanlar ise katılmayanları harekete getirmenin gereği ve bilincine tam olarak gelmelerini ve gene işçilerin büyük bir çoğunluğunun, grev, elde edilmek istenen haklar, toplu maddede direnme vb. gibi şeyleri grev başladıktan sonra grev sahasında öğrendikleri gözlenmiştir.

İşçilerin %86,7'si daha önce hiç bir harekete katılmamıştır ve bu harekete birkaç militan işçinin çabası ile bağlandığı, daha önceden

yapılmış bir organizasyonun bulunmadığı anlaşılmaktadır.

İşçilere, İş Kanunu'nun işçilerin haklarını koruyup korumadığı sorulduğunda %80,6'sı korumadığını, %15,2'si koruduğunu, %4,2'si de kısmen koruduğunu söylemiştir. İşçilerin kaç yıllık işçi olduğuna bakarak bu cevaplar değerlendirildiğinde görülmüştür ki, işçilik süresi arttıkça "hayır korumuyor" cevabı oranı da artmaktadır.

Grev-Lokavt Kanunu'na gelince, %31,9u işçinin yararına, %37,5i işverenin yararına, %27,7'si her ikisinin yararına olduğunu, %2,8i de, bu konuda fikirleri olmadığını söylemişlerdir. İşçilik süresine göre cevaplar değerlendirildiğinde, şöyle bir dağılımla karşılaşılmaktadır.

3 yıldan daha az işçi olanların %75'i işverenin yararına olduğunu, 3-6 yıldan az işçi olanların %42'si işçinin ve işverenin, %26,3ü işçinin, %26,3ü işverenin yararına olduğunu, 6 ve 6 yıldan fazla işçilerin ise %40'ı işçinin, %32,5'i işverenin, %25'i her ikisinin yararına olduğunu söylemişlerdir.

Bu dağılım şu anlama gelmektedir 6 yıldan daha uzun bir süredir işçi olanlar daha önce sahip olmadıkları bazı hakları bu kanunla elde etmişler, bu da giderek, genellikle daha yaşlı olan bu gurup işçiyi kanuna şartlayarak onu yararlı görmeleri sonucunu doğurmuştur. Fakat bu gurup içinde %32,5'i bu şartlanmanın dışında kalmıştır.

3-6 yıllık işçinin %42'sinin bu kanunun işçinin ve işverenin yararına olduğu fikrinde olması, bu kanunla elde edilen hakların yetersizliğini, işverenin elde ettiklerinin objektifleşmesiyle kısmen görülmüş olmasındandır. Kanuna şartlanma objektif şartların da gereği kaçınılmaz bir şekilde zayıflatmaktadır.

3 yıldan az işçi durumunda olanların, %75'inin bu kanunu işverenin yararına görmesi, şimdiye kadar elde edilen haklara, eskiye oranla yeni haklar ilâve etmenin imkânsızlaşması ya da çok az oluşunun doğurduğu tatminsizliktendir. Bu guruptaki işçileri etkiliyen bir diğer nedenden de, işçileşmelerinin son iki yılki işçi hareketlerinin yarattığı

ğı ortama rastlamasıdır. Bu işçi hareketlerinin niteliğinin altı yıldan fazla işçi olan gurubun %32,5inin şartlanmadan kurtulması na ve kanun karşısında tutarlı tavır almasına sebep olduğu söylene bilir. İşçilerin sendikalar kanunu karşısında ki tavrı ise, %55,6 sında kanunun işçiler için kâfi olduğu, %43ünde kâfi olmadığı şeklinde ifade bulunmaktadır. Burada işçilerin tavrını etkileyen en önemli unsur, yeni sendikalı olmaları ve grev halinde sendika ile daha yakın ilişki kurup, sendikanın sağladığı imkânlardan faydalanmış olmalarıdır!

İşçiler, İş Kanunu ve Grev-Lo-kavt Kanunu ve Sendikalar Kanununu birbirine karıştırmaktadır. D- Siyasi bilinç düzeyi:

Siyasi mücadelenin gerektiği, özellikle sendikal mücadelenin yetmiyeceği yolunda yapılan üstü örtülü açıklamalar ve ~~anlatımların~~ güdümünde, işçilerin %58,3ü siyasi mücadeleyi %27,8i sendikal mücadeleyi %8,3ü de her iki mücadeleyi benimseyip "olmalıdır" ifadesini kullanmıştır. Şüphesiz ki bu cevaplar bu şekliyle bize işçilerin bilinç düzeyini yansıtmayacaktır. Fakat bu mücadele biçimlerinin sadece güdümlü olarak kabul edilebilir oranlarının, değişik nitelikteki işçilerde gösterdiği farklılık anlamlı ipuçları verecekler. Bu noktadan hareketle şunları söyleyebiliriz. Sendikal mücadeleyi kabul edenlerin içinde küçük atölyelerden gelme işçiler çoğunluktadır. İmalât sanayinden gelen işçilerin %70i siyasi mücadeleyi %23 ü sendikal mücadeleyi, %53,8i siyasi mücadeleyi, %15,9 u da her ikisini birlikte kabul etmektedirler.

Görüldüğü gibi imalât sanayinde siyasal mücadelenin kabul oranı en yüksektir. Tarım kesiminden gelen işçiler ise, imalât sanayinden gelen işçilere oranla daha az açıklık kazanmıştır. Buradan, siyasi mücadele bilincinin, çalışılan iş koluna ve farklı kesimden gelmesine bağlı olabileceği sonucuna varmak mümkündür.

Sendikal mücadeleyi kabul edenlerin %85i Sendikalar Kanununu iş

çiler için yeterli bulmaktadır. Siyasi mücadeleyi kabul edenlerin %50 si bu kanuna 'yeterlidir' derken, diğer %50si kanunun yetersiz olduğunu söyleyerek bu konuda ayrılmakta ve gurubun niteliğini ortaya çıkarmaktadır. Bu grupta Sendikalar Kanunu na 'yetersizdir' diyen işçilerin %38,7si bu kanunun işçinin yararına olabilmesi ancak 'iktidarı ele almakla' olur demiştir.

Siyasî partileri değerlendirmelerine bakılınca, %97sinin APye %87,5inin CHPye zenginin partisi, %86,1inin de TİP'ne işçinin fakirin partisi dediğini görmekteyiz. %50si MPH ne zenginin partisi derken %38i aynı parti hakkında fikrinin olmadığını, gene %69u TİPsi hakkında fikrinin olmadığını ifade etmiştir. Bu siyasi bilgi seviyesinin düşük olduğunu göstermektedir. AP ye fakirin partisidir diyen işçiye rastlanmamıştır. Sendikanın niteliği, grevin hareketli ortamı içinde anketi uygulayanların siyasî niteliğinin az çok bilinmesi, TİP ile ilgili cevapları etkilemiş ve oranın yükselmesine sebep olmuştur. Genel olarak işçilerin idrak sahasına AP ve CHP nin hakim olduğu, TİP'in ise sonradan, bu grev vasıtasıyla girdiği açıktır. Burada önemli olan bilinç düzeylerinin seviyesi ve bundan sonra ne yapılacağının saptanmasıdır. Bu konuya açıklık getirecek bir cevap kümesi de şudur: İşçilerin %16,7si bugünkü düzenin devamının, %69,4 ü sosyalist düzenin, %13,8i de tek kişinin despotik idaresenen işçilerin yararına olduğunu güdümlü bir şekilde ifade etmişlerdir. Bu cevaplar işçilik süresi ile birlikte değerlendirildiğinde kaymaların ve yaklaşımların yeri tesbit edilebilmektedir. İşçiliklerinin süresi 3 yıldan az olanların, %85,7si sosyalist düzeni, %10u tek kişinin despotik idaresini işçilerin yararına görmektedir. 6 ve 6 yıldan fazla işçi durumunda olanların ise %62,2si sosyalist düzenin, %21,6 si bugünkü düzenin, %16,2si tek kişinin despotik idaresinin işçilerin yararına olduğunu kabul etmektedir.

Görüldüğü gibi, sosyalizm anlatı olarak alınan "sosyalist düzen" cevabı oranı işçilik süresi az olanlardan, çok olanlara doğru azalmaktadır. Ve diğer iki rejim etkilemelere rağmen

men taraftar bulmaktadır. Bunu ya-nılabilme payını hatırdâ tutarak a-çıklayalım: 6 ve 6 yıldan fazla iş-gilik yapan gurup, geçmişin yanlış politikasının ve eksik eylemleri-nin pürüzlerini taşımakta oysa yeni işçiler son iki yılki işçi eylemle-rinin hazırladığı ortamda daha doğ-ru bir yol izleme imkânına sahibol-maktadır.

İşçilerin %92'si dış politikamı-zın bağımlı bir politika olduğunu, %93'ü Türkiye'deki patronların ve bü-yük şirketlerin Amerika'yla ortak-lığını ifade etmesi tam bilinçli o-larak olmasa da, belirli g^üm^ümün so-nucu da olsa bu kadar yüksek oran-da kabulü işçilerin vardıkları bil-iğin düzeyinin kritikliğini ve bun-dan sonra yapılması gerekenin öne-mini ortaya koymaktadır.

Sonuç:

İşçiler anket uygulamasının dış-ındaki konuşmalarda önemle şu ger-çeği anlattılar. Grev bir ay kadar geç başlamıştır. Patron fabrikada-ki stokları kullanabilmiştir. Gene grevin başladığı gün 3 saatlik bir gecikme olmuştur. Bu gecikme ocak-lardan madenlerin boğaltılmasına ve ocakların donma ihtimalinin orta-dan kalkarak patronu zorlama imkân-ının azalmasına sebep olmuştur.

İşçiler sendikayı böyle eleştir-diler. İşçilerin belirledikleriyle sendikanın seçtiği grev zamanları, gelişmektedir. İşçiler sendikada et-ken değildirler. Grev zamanı vb. ko-nularda önerilerde bulunamamaktadırlar. Bu, İzsal'daki işçilerin yeni sendikalı olmalarına, hareket tec-rübelerinin çok az oluşuna bağlana-bilir. Fakat devrimci bir sendika, greve başlayacağı bir işyerinde şart-ları çok iyi hesabetmek ve azamisi-ni işçilerin lehine kullanmak zo-rundadır. İşçilerin bu değerlendiri-mesi önemli iki soruna dikkati çek-mektedir.

1- Sendikalara düşen görevler:

Devrimci sendikalardaki gerici, tutucu unsurların varlığı işçi sınıfının mücadelesinde aşılması, güç kaybettirici engeller çıkarmaktadır. İşçi hareketlerinin yoğunlaştığı dö-nemlerde bu unsurlardan arınmış devrimci sendikaların fonksiyoner ol-ması şüphesiz bu mücadeleye önemli katkılarda bulunacaktır. İşçi ve iş

veren arasındaki ilişkilerin orta-ya çıkmasıyla doğan kendiliğinden işçi hareketleri sendikal mücadele-ye gerçevesinde kalmamalıdır. Sen-dikalardaki sosyalist arkadaşları-mız şunu hatırlamalıdır, "bütün ül-kelerin tarihi göstermiştir ki, iş-çi sınıfı sadece kendi çabasıyla, ancak sendikacılık bilincini geliştirebilir, yani sendikalar içinde birleşmenin, işverene karşı mücade-letmenin ve hükümeti gerekli iş-çi kanunlarını kabul etmeye zorla-manın vs. gerekli olduğu bilincini geliştirebilir." (Lenin, Ne Yapmalı s.40-41). Unutulmamalıdır ki, siya-sal bilinç işçilere dışarıdan ulaş-tırılacaktır. Kendiliğinden hare-ketler hiçbir zaman işçileri "çı-karlarının siyasî ve toplumsal dü-zenin tümüyle uzlaşmaz ilişkisinin bilincine" götürmeyecektir. O hal-de devrimci sendikalardaki sosya-list arkadaşlara düşen en büyük gö-rev, sendikaları, işçileri siyasal bilince yöneltecek örgütler haline getirmek olmalıdır.

2- Proletarya sosyalistlerine düşen görev:

İşçilerin, gerek bulundukları ko-sulları, gerekse eylemlerinde var-dıkları yeri değerlendiriş biçimle-ri sınıf bilincinin eşliğinde bir bi-ling düzeyine vardıklarını göster-mektedir.

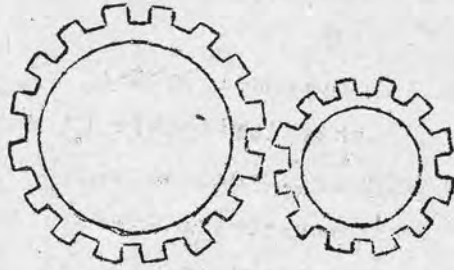
"İşçilerin ücret zammı almak, ça-lışma ve hayat şartlarının daha i-yiye yöneltmek için tek tek patron-lara karşı verdikleri mücadele, po-litik mücadele değildir. Bu ekono-mik mücadeledir. İşçilerin mücade-lesi ancak bütün ülkenin işçi sını-fının başta gelen temsilcilerinin, tek bir sınıf olarak kendilerinin bilincine vardıkları ve tek tek pat-ronlara karşı değil de tümüyle ka-pitalist sınıfa ve o sınıfı destek-liyen hükümete karşı yönelmiş bir mücadeleye giriştikleri zaman, sınıf mücadelesi haline gelir." (Le-nin, Günümüzdeki Görev, Türk Solu sa-ya 113) diyor Lenin. Açıkça işçile-rin ekonomik mücadelelerinin poli-tik mücadeleye dönüştürme görevi i-se proletarya sosyalistlerine düş-mektedir. Nasıl yapacaktır bunu pro-letarya sosyalistleri? Şüphesiz ör-gütlü bir mücadele gerekmektedir. Örgütlü mücadelenin gerekliliği bu

rada da proleter sosyalist gurupla
rı sıkıştırmakta ve bilimsel sosya
lizmin ilkelerinde birliğe zorlamak
tadır. Sınıf siyasî bilinci nasıl
iletilir sorusunun cevabı, Lenin'in
de belirttiği gibi sadece "işçiler
arasına gidilmelidir" cevabı olamaz.
Bir proleter sosyalist siyasî bilgiyi
bütün sosyal sınıf ve tabakalara
yaymak zorunda olduğunu aklından
çıkarmamalıdır. Ve gene hatırlama
lıdır ki bu örgütlü bir şaba ile
mümkündür.

İşçi eylemlerinin gelişmesi ve tu
tucu unsurların saptırması ya da
köreltmesi tehlikesi önemlidir. Bu
durum karşısında dağınık guruplar

olarak eylem yarışına girmek gurup
şövenizmi yaratacak bir hatadır.
Hareket süresince işçiyle temas ku
rup eylemde varlık ispat etmek ama
sadece varlık ispat etmek kendini
kandırmanın en tehlikelisi ve ken
dini tatmin etmenin en kötüsüdür.
Son kertede proletarya sosyalistle
rinin görevi bellidir. Çünkü NE YAP
MALI sorusunun cevabı Lenin'de a
çıktır.

Güdümlü: Sorulara cevap almak
için yapılan açıklamalar anlamında
dır. Bu günkü düzenin, tek kişinin
despotik idaresinin, sosyalist dü
zenin ne olduğunu anlatmak vs. gibi.

P A R T İ Z A N
DEVİRİMCİ BİRLİK YOLUNDA ATILMIŞ
KÜÇÜK BİR ADIMDIR.

P A R T İ Z A N'LA BAĞ KUR...

BÜLTENİMİZ, ADRESİNİ BİLDİREN
BÜTÜN ARKADAŞLARA POSTA İLE
GÖNDERİLECEKTİR.

Haberleşme adresi:

PARTİZAN. TİP Eminönü İlçesi,

Sekbanbaşı sokak

Beyazıt - İstanbul

si, Anayasanın ve demokratik hak ve hürriyetlerin kararlı bir şekilde savunulması, herhangi bir Amerikancı faşist dikta dönüşmesi esnasında kitlelerin doğrudan müdahalesini sağlamak için bütün güçlerin seferber edilmesi, tek tayin edici güç olan halkın bugünkü genel ekonomik ve demokratik talepleri doğrultusunda girdiği her türlü aksiyona yalnız sosyalistlerce değil, bütün devrimci güçlerce destek olması, hiç bir ince hukuk mülahazasıyla kitle hareketlerinden yüz çevrilmemesi, tersine her türlü kitle hareketinin teşvik edilmesi, yalnız teşvik etmekle yetinilmeyip fabrikalarda işçi komiteleri köylerde köylü birlikleri vs. şeklinde kitlelerin örgütlenmesi, bu temel görevde bütün devrimci güçlerin birbirleriyle dayanışma içinde olması; "gör zoru yener" sözüne uygun olarak, herhangi bir Amerikancı faşist dikta dönüşmesi karşısında işte bütün bunların yapılması, başta proletarya sosyalizminin bayrağını dalgalandıran sosyalistlerin ve bütün devrimci güçlerin taktik görevidir.

VIII.

Sosyalist güçlerin mükemmel taktikler tesbit etmeleri başka bir şey, uygulanır taktikler tesbit etmeleri başka bir şeydir. Ve taktiğin uygulanırliğında en büyük belirleyici, her halde, sosyalist hareketin asgari gücü ve bu gücün çelik disiplini dir. Bugün sosyalist güçlerdeki dağınıklık ve disiplin eksikliği, şüphesiz taktiklerimizi uygulanır olmaktan çıkarmaktadır.

Fakat bütün sosyalistler yükselen işçi hareketinin, yaygınlaşan köylü hareketinin gücüyle donanmışlardır ve donanaçklardır. Son üç beş ayın kitle hareketleri işbirlikçi burjuvaziyi ne kadar tedirgin etmekte onları birbirine düşürmekte ise, aynı hareketler sosyalistlerin mücadele azmini yükseltmekte ve onların birliği yolunda en başta gelen rolü oynamaktadır. İşçi hareketinin içinde proleter sınıf temelini kazanmak ve bütün emekçi sınıflar içinde bağımsızlık ve demokrasi kavgasının güçlerini birleştirmekte birinci dereceden rolü bizzat işçi ve köylülerin hareketleri oynayacaktır.

IX.

Basit günlük mücadelelerin yaygınlaştığı şu sıralarda, grevlerin, işgallerin, direnişlerin görülmedik biçimde yoğunlaştığı şu sıralarda işçilerin bir anda bilinç düzeylerinde devrimler olmaktadır ve işçilerin örgütlenme alışkanlığı umulandan fazla gelişmektedir.

Bir Ege sanayi işçileri, Değirmenköy köylülerinin toprak davasını desteklemek üzere bildiri hazırlıyorsa, bir Sungurlar

işçileri Doğu Anadolu'da girişilen terör hareketini yapılan bir toplantıda kınıyorsa, en basit direnişler bir anda siyasi karaktere bürünme noktasına gelebiliyorsa, bu işçi sınıfının ispatlanmış devrimci gücünün Türkiye pratiğinde de yansımalarından başka bir şey değildir. Bu terörle üstü kulllanmış işçi hareketinin belli bir niteliksel sıçrama noktasına gelmekte olduğunun başlıca delilidir. Şu halde zamanla yarışarak bütün sosyalist çalışmalar gurupları kendilerine proleter sınıf temeli edinebilirler ve yükselen işçi hareketinin sosyalist siyasi bilinçle donatabilir ve onu doğru taktikleri doğrultusunda yönlendirebilirler. Türkiye işçi sınıfı devrimin yöneticisi olma yolundadır.

X.

Buna karşılık, sözde demokrasinin bağrında infilâk ediveren küçük burjuva asker-sivil hareketinin gücü görüldüğü kadar perspektive sahip değildir. Giderek gelişmesi, yani politik olarak öncü bir güç haline gelmesi söz konusu değildir.

Bununla birlikte bugün bütün ülkeyi sarsan küçük burjuva asker-sivil hareketinin önemi ortadadır. Sosyalistler bu hareketlere hedef kazandırmalı onları işçi sınıfının eylemi ile birleştirmelidir. Onlara tek kurtuluş yolunun milli ve demokratik nitelikte bir devrimde olduğu sosyalist bir ruhla anlatılmalı ve bunun ise ancak işçi sınıfının gücü ve köylü kitlelerinin aktif mücadelesi ile başarılabileceği açıklanmalıdır. Yalnızca bununla yetinilmemeli onların işçi sınıfının ve sosyalistlerin mücadelesine katılmaları sağlanmalı, bu zümrenin içindeki sosyalist unsurlar vasıtasıyla onların örgütlenmeleri gerçekleştirilmelidir. Şehir küçük burjuvazisi proletaryanın müttefikidir. Onu biz sosyalistler örgütleyebilir ve yönetebiliriz.

XI.

Türkiye sosyalist hareketi sınıflar mücadelesinin arenasına intikal ettikçe, işçi sınıfının tutarlı devrimci gücüyle karşılaşmak, buna karşı diğer sınıf ve zümrelerin yardıma muhtaç seviyelerini görmek herkes için apaçık olmaktadır.

Şu halde en büyük cesaretle diyebiliriz ki, Türkiye sosyalistlerinin gücü, 'Kemalist devrimci'lerin gücünü kat kat aşmaktadır. Ve bu durumda hem bir yandan işçi sınıfına sosyalizmin bayrağını iletebiliriz, hem de diğer bütün emekçi sınıf hareketlerini örgütleyip yönetebiliriz. Kemalist devrimcilerin işçi sınıfı hareketleri karşısında ki aşikâr umursamaz tutumlarına mukabil, bizler üstün bir enerji ile bu devrimcilerin seslendikleri yığınları kendimize çekmekte kusur etmemeliyiz ve bunu başarabiliriz.

Asker-sivil kitlelerin hareketleriyle, işçi ve köylülerin hareketleri arasında bağlar kuruldukça, bugün hızla " Tarafsız" devrime doğru kaymakta olan Kemalist unsurlar ya proleter sosyalistlerle ciddi bir ittifak yapacak veya daha da sağa kayarak karşı devrim saflarına katılacaktır.

Onları sadece felâket çanları çalarak, cafcıflı cephe çağrılarını yayınlıyarak bağımsızlık ve demokrasi kavgasına, proletarya ile ittifaka sokamayız. Onların köylüleri ve şehir küçük burjuvazisini yedeklerine alma çabalarıyla yarışarak ve bu kitlelerle proletarya arasında ve proletarya partisinin asgarî programı ve partisinin denetimindeki kitle örgütleri vasıtasıyla bağlar kurarak, yani müttefik sınıfların bilinç seviyesini yükselterek, böylece Kemalist yalpalamaları tecrit ederek, onlarla (Kemalistlerle) ittifakın gerçek temellerini yaratabiliriz. Mesele partileşme meselesidir.

XII.

Bütün insanlığın birliği, proletaryanın kardeşçe birliği ancak emperyalizmin yer yüzünden silinmesiyle kurulacaktır.

Türkiye sosyalist hareketinin hedefi emperyalizmin zincirini Türkiye'de kırmak, böylece barışçı bir dünyada proleter enternasyonalizmini (zoraki birleşmelerle değil) gerçekten sağlamaktır.

Türkiye sosyalist hareketi hedeflerine ulaşmak için partileşmek zorundadır ve bütün bir zincirin tutulmasına imkân veren halka, proleter sınıf temeli kazanma süreci içinde TİP etrafında devrimci birliği gerçekleştirmektir.

Zincirin bu halkasını kavramamıza engel olan Amerikancı faşizm anti Amerikan, anti faşist cepheyle ve yine acil meselemizi çözerken girişmek zorunda olduğumuz kitle hareketlerini yozlaştıran veya onu milli demokratik devrim hedefinden gasırtan Kemalist kaypaklığı sosyalistlerin bu kitleleri bizzat örgütlemesiyle, nihayet, bizi bütün bu görevlerden alıkoyan bütün sapmaları, hataları ve provokasyonları guruplar arasındaki somut bloklaşmalarla bertaraf etmek mümkündür.

KAHROLSUN AMERİKANCI FAŞİZM

YAŞASIN ANTI AMERİKAN-ANTI FAŞİST CEPHE

YAŞASIN MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİMİMİZİN YİĞİT SAVAŞÇILARI

YAŞASIN BÜTÜN HALKIMIZIN ÇIKARLARINI TEMSİL EDEN TÜRKİYE

SOSYALİSTLERİ

X Türkiye'nin NATOya bağlanmasını Sovyet saldırısına karşı bir savunma ittifakı olarak nitelendiren bazı çevreler, sosyalist ülkenin sömürge elde etme gibi bu zorunlulukla karşı karşıya olmadığını, bu nedenle geri kalmış ülkelere karşı savaş açmayacağını bilmelidirler. Sosyalist ülkeler proletaryası ancak haklı savaşları örneğen bizim milli kurtuluş savaşımız gibi haklı savaşları destekler.

P A R T İ Z A N - ONBEŞ GÜNDE BİR ÇIKAR - KURUCULAR ADINA SAHİBİ;
Mehmet SARISÖZEN - SORUMLU MODÜRÜ; Güray Tekin ÖZ - YÖNETİM YERİ;
Sekbanbaşı sokak Manolya Apt. Daire 3 BEYAZIT - İSTANBUL Sayı 3-4
1-15 Haziran 1970 Fiyatı: 100 kr.